Anul I. N-rul 2 | 3 Lei exemplarul | 10 Aprilie 1936

Svastica de foc

REDACŢIA şi ADMINISTRAŢIA
Str. Dionisie 49, Etaj IV, Bucureşti III

Organ de luptă al organizaţiei „SVASTICA DE FOC"

Apare de 2 ori pe lună.
Abonamente: 40 lei pe 6 luni, 70 lei pe un an.

Inviere...

Săptămâna pătimirilor creştine: simbol suprem de înviere spirituală şi de re-naştere.....

Intunericul face loc luminii; toropeala face loc puterii nestăvilite de viaţă; împilările trezesc conştiinţele şi durerile anonime cari covârşesc întinsurile României, INCEP SĂ CREEZE!

„Veniţi de luaţi lumină":...

căci glia ţării acesteia ni trimite, în zilele pline de patimi a celor mari şi pline de **pătimiri** a celor mici, toată [illegible]voana energiilor seculare cari răscoală amorţirile. Hotarele sortirilor româneşti sunt sfinţite prin duh şi crez creştin. **Gloria întru Iisus ni aparţine, atâta vreme cât vom apăra opera Lui.**

„Veniţi de luaţi lumină":...

ca să reaprindem candele pe tot cuprinsul tărâmurilor scumpe, la umbra tremurată de troite. Trebuesc respectate mormintele celor ce s'au săvârşit din viaţă pent[illegible] România [illegible] ţării şi slava scumpei noastre Biserici, **pentru ca memoria lor să [illegible] aproape de Domnul şi să întărească ostenelile noastre.** Vom purta cu noi astfel spade curate şi paloşele vor fi călite 'n jar de spirit. Legea străbună va re-învia şi sacrul legământ al sângelui, va opri profanarea până la urmă a comorilor naţionale de către iuda:

... **„Iar Satana a intrat în Iuda, ce se chiamă Iscariotu, care era din numărul celor doisprezece. Şi mergând, a vorbit cu arhiereii şi cu căpeteniile cum li L'ar da. Şi s'au bucurat şi s'au învoit să-i dee bani. Şi el s'a făgăduit şi căuta timp potrivit să li-L dee în lipsa poporului"...** (Luca, 22,3).

„Veniţi de luaţi lumină"...

Rugăciunile părinţilor noştri aşteaptă...

S. D. F.

Intre politicieni şi răbdarea ţării

Cu o zi înainte de închiderea Parlamentului liberal, am avut de înregistrat ultima „bombă" a sezonului: opoziţia naţional-ţărănistă, iunianistă şi vaidistă, s'a retras de la discuţia legii — pareni-se — a consiliului superior economic (a patra [illegible] de lege încercată în mai puţin de 4 ani, pentru fericirea destinelor industriei şi comerţului ţării).

Ne interesează faptul, întrucât subliniază în mijlocul spasmului politic internaţional, farsa şi neseriozitatea ce o arborează „viitorul" partid de guvernământ, cum se pretinde a fi cel puţin, cel naţional-ţărănesc.

Să lămurim: a primi să iei parte, la discutarea şi votarea noianului

(Continuare în pag. II-a.

Agonia etatismului democratic

de Dr. OVIDIU MANIŢIU

Sistemul etatist român îşi descoperă neputinţa în toate domeniile. Monstrul orbit de politicianismul jivinelor cu şi fără şort pe burtă, dibue dezordonat, grohăind după hrană. Ca o fiară încolţită de atâtia netrebnici ce o sug, statul acesta dărâmă şi înlătură părţii pentru cari odinioară s'a muncit mult. Nici o atitudine nu-l califică să fie încadrat într'un echilibru de disciplină. Foarte adesea loveşte cu sau fără intenţiune, mărind haosul economic şi întunecând speranţele. Şi, — numai pe deasupra dezordinii intelectuale şi morale a celor ce-i doresc cât mai prelungită această agonică împleteceală, stărue luminată feeric de tâlhari firma: **„etatism democratic"**! Câtă nelegiuire!

In acest timp: comerţul român e 'n comă; instituţiile de credit mic creştin pier sub repercusiunile nedrepte ale măsurilor provenite din setatea mafiei capitaliste iudaice; mica industrie „naţională" nu mai creiază decât şomeri; producătorii români îşi încrucişează neputincioşi braţele; pe 'ntinsul agriculturii noastre naţionale, de nicăeri nu se mai revarsă ca odinioară, o rază de soare. **Mare parte încă din pătura intelectuală a ţării se supune unei pasivităţi uimitoare: CONTURAND SPECIFIC DECADENŢA ROMANIEI ACTUALE. Un neam întreg simte cu toate acestea, instinctiv şi aproape, o sancţiune a istoriei.**

A! dar regimul naţionalist de mâine, are datoria sacră de a-şi însuşi un nou imperativ. Când o agonie atât de prelungită, îmbâcseşte atmosfera şi face să lâncezească puterile de viaţă ale unei naţiuni întregi, — braţe tari trebue să-şi suflece mânecile şi să pornească la lucru cu sapa, cu târnăcopul sau cu biciul. Refacerea economică va urma să fie înfăptuită **prin propriile noastre forţe,** print'o suferinţă cu adevărat **comună, unitară,** de purgatoriu, biruită de voinţa tuturor de-a munci. Iar în caz contrar: statul naţional înţelegându-şi şi aici pe deplin menirea la care trebue să-l ducă omnipotenţa rezultată din marile îndatoriri desprinse din forţa vitală a naţiei —să declare **munca forţată.** O problemă—să n'o numim nouă — dar care se cere studiată. Ea nu trebue înţeleasă ca o expropriere odioasă **a libertăţii muncii,** ci ca un comandament superior împlinit, care nu mai poate permite irosirea şi pierderea atâtor energii de-o atât de mare valoare în producţiunea comună. **Sistemul social** al prevederilor naţionaliste, NU MAI POATE IGNORA imensul capital de forţă vie pe care o ţară întreagă îl pierde zilnic, înlocuindu-l cu nepăsarea sau cu lamentarea. Suflul nou şi prestigiul imens al noului stat creştin va creşte şi se va adăpa din **nobleţea** strecurată în munca tutu-

(Continuare în pag. 4-a).

Simplă poveste

Aproape două mii de ani a dăinuit o stâncă sfinţită de Apostolul Andrei; ghiarele aprige ale furtunii şi ale viscolului s'au tocit zadarnic oricât de vijelios s'au năpustit împotriva-i, dealungul veacurilor; nici chiar trăsnetul nu i-a putut face nimic.

„Vie valuri mari de foc, nici că m'or clinti din loc!" se lăuda stânca, florilor minunate ce creşteau în jurul ei, formând o grădină ce se zicea „a Maicii Domnului"!

Dar, într'o zi, acum vre-o sută şi cinci zeci de ani, câteva picături de apă, mititele, turburi, aduse de o furtună mare, dinspre Soare-Apune, s'au furişat într'o sbârcitură a stâncii şi apoi niţeluş mai adânc, printre fibrele de piatră cărora picăturile le murmurau tainic, şiret: „Faceţi-ne loc, că noi vă aducem Lumina".

Fibrele cele mai gingaşe, care sunt un fel de boerime a stâncii, se topiau de plăcere, se subţiau şi făceau loc picăturilor de apă ce se adânciau tot mereu — şi după ele veniau mereu alte picături, — până s'au făcut în inima stâncii câteva chiliuţe pitice, nevăzute — „loji", le numiau, — căci erau închinate... Luminii.

Şi când auziră mai deunăzi, şi celelalte fibre de bucuria ce dădu peste fibrele alese, voiră să aibe şi ele parte, şi care mai de care, se lăsaseră sfredelite lin, de picăturile de apă.

„Lumină!" se apucaseră să ceară **mai toate.**

„Lumină pentru toţi!" **asmut stropii cari s'au făcut mai numeroşi, mai îndrăsneţi şi forfotesc de colo până colo prin aproape toată stânca.**

Dar vai, curând, după atâta dragoste pentru umezii soli, fibrele văzură că nu s'au ales cu nici o lumină, ci doar deslipite unele de altele şi s'au speriat foarte.

Fiindcă acum, când viscoleşte pe unde-va departe, stânca se cutremură toată. Ce va fi, Doamne, de ea sărmana, când viscolul se va năpusti iar asupra ei? Că abia se mai ţine. Doar fundul îi e niţeluş mai sdravăn. Pe-acolo n'au pătruns încă prea mult, afurisitele picături...

Păţi-va oare şi ea, păţania unei stânci uriaşe dinspre miază-noapte?

Mai ieri, această namilă de piatră, sub o clătinare mai nimicatoată, s'a prăbuşit, fărâme. Tot aşa o sfredeliseră nişte picături viclene, ce tot promiteau lumină. Bucăţile ei s'au risipit, s'au dus de-a rostogolul; ape repezi duşmănoase, le-au luat, le-au lovit unele de altele, le-au măcinat amarnic, şi le-au aruncat în funduri de mare, pierdute. Doar câteva din bucăţile stâncii, făcute nisip mărunt, scăpaseră oprindu-se pe malurile unui râu; dar au fost zărite şi au fost cărate nu de mult, la oraş, unde au fost aşternute pe uliţe, pentru o paradă. Soarele încercă o clipă să mângâie bietele rămăşiţe aurii ale falnicei stânci din miază-noapte, însă veni o ploaie repede şi le vârâ iute-iute, pe toate, în canalele murdare ale oraşului...

Pe locul unde domnise odinioară semeţ, uriaşul azi prăbuşit, au prins rădăcini şi cresc năvalnic, nişte burueni roşii, otrăvitoare, ce parcă ar vrea să năpădiască şi 'n grădina de i se zicea cândva „a Maicii Domnului"...

Iar stânca noastră, cea de aproape două mii de ani, năucită de frământările ce a îngăduit în trupul ei, nu ştie ce să facă...

Dr. V. TRIFU

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Voroavă către maestrul George Cuza

A fost odată, — maestru al tinereții și al școlii atice — o zi de zece Decembrie... Și era 'n anul 1922, — că 'ncepuseră mișcările studențești și fatalul prolog al unui lung proces se produsese... Pe vremea aceea ca și mai târziu, o soartă care vă constrângea spre studii sculpturale, s'au împletit darurile câștigate prin muncă și sudoare, către realizările celebre ale maestrului antic Praxitele, acel despre care s'a spus că 'mbrățișa cu supremă artă „subiectele grațioasă, cari trezesc senzațiile cele mai intime"... L'ați depășit: și-ați parfumat ca 'n vremurile ateniene grație realizărilor de femenină delicatețe, — prin atâtea colțuri de țară și 'n atâtea amurguri tragice — întreaga dâră de rumoare ascunsă, produsă de trecerea unor cortegii ce purtau în faldurile iscusit ascunse ale elocvenței tumultoase, emblema Afroditei din Millo...

...Iar în dimineața aceea rece de iarnă, bietele culoare ale vechii Universități au prins să vuiască, cursurile s'au întrerupt și pentru o clipă, „tinerimea dela 1922" n'a mai fost preocupată decât de mirajul unor stări de fapt cari trebuiau schimbate, — pe fundul cărora se proecta aoreola ei de suferință. Oriunde a fost găsit, elementul jidovesc a fost eliminat dintre noi de-atunci; începeam ziua de 10 Decembrie cu brutalități și violențe, cari niciodată nu vor putea forma însă o pată pe sufletul mare al unui tineret care se recunoștea nădejdea unei națiuni ce-și lăsase să-i fie îngropate virtuțile. Caracteristica cea mai frumoasă a generației care-și lua o necesară răspundere în dimineața zilei de zece Decembrie, era aceea de a-și forța unui crez, — împotriva miilor de piedici pe cari le vedea. Au fost ceasuri în ziua aceea, când crezul acesta a avut o rezonanță în suflete, soră mai mare a unei mândrii deplin formate — cu o discrețiune în impresiile cari ne erau produse așa de frumos sensibilă,— încât n'am fi îngăduit nimănui să verifice și să cumpănească vrerile noastre; așa fel, că noi inșine ne despărțeam atunci de **noi**, cei vechi, iar simțirea scăpată de-o opresiune îndelungată și pe care abia atunci o 'nțelegeam cât fusese de grea, cuprinsă 'n energii trepidante, trăia într'o sferă de netărmurită mulțumire! Efemeră dar mare mulțumire! Ea se asemăna cu a acelor frați de demult din Ardeal de cari, în vremurile de bejenie, își strângeau culorile naționale în suman, dar găseau clipa scurtă când singuri pe munți sau în păduri, fluturau în bătaia neprihănită a liniștei răsărită din glii sfinte, semnul închegării unei nădejdi de viitor a cărei frumusețe strângea sufletul! Mulți chemau cu drag divina intuiție a unui viitor de scăpare. Acea supra-realitate le turna în inimi, — ca exponent al legilor externe și mărețe — adevărul care va naște cândva, întruchipându-se în semeții de biruință. Pe-atunci, maestre, nu puteam avea argumente cu cari să fi făcut față celor ce ni le-ar fi cerut; nici nu le căutam. In noi nu izvoreau mulțumiri și mândrii personale; ele trăiau de mult dorite și aci le dăduserăm prilej ca să nască.

Prima lor naștere și prima lor durere!

Dar tocmai deaceea, nu ne-am mirat în suferința noastră ca atâția nu ne-au înțeles — și tocmai de aceea fugeam și evitam cu o hotărîtă sfidare, de-a ne prezenta sufletul spre analiza tuturor acelora cari deschiseseră astfel de laboratoare fără să cunoscă nimic din învățătura vremurilor și fără să fi trecut examenele practice cari să li acordat cel puțin diplome de onoare!...

A doua zi, corpul compact al unei generații întregi, care ignora arta desăvârșită a Afroditei din Millo dar purta cu sine cenzura încercării tranșeelor, — a cărei tălăzuiri și sbateri de conștiință erau lăsate pentru moment în voia soartei, exploatate mai târziu cu premeditare de politicianismul vulgar de-o josnică factură — a doua zi, această „armată rebelă" apărea în fața infectului tribunal din str. Sărindar, a cărui procurori atât de nostalgic intitulați „Dimineața" și „Adevărul" urmau să-și desvolte rechizitoriile de-o specifică obrăznicie... „Ordinea publică" era în joc și mandatarii ei, cu atâtea autorizații, se pretindeau răspunzători dacă doamne ferește! ea ar fi fost cât de sensibil atinsă și făceau să răsune în „Dimineața" de-atunci, toate tainele „Adevărului". Da! cultura fusese „înjosită" și avusese loc „chiar" violențe. Studenții jidani fuseseră molestați, — spiritul public, mândria națională, cultura națională, umanitatea întreagă, fuseseră lezate!

Dar, holdele când pornesc la viață, nasc odată cu ele și neghina. Sufletele răslețe ale acelor români cari, **din cauze firești**, — nu ne erau părtașe în cele mai dragi și prețuite porniri ale simțirilor noastre, confirmau legile naturale și 'n consecință nu puteau izvorî mișcarea... Atunci am primit toți primele condamnări — ironii grele ale sortirilor eroice — dar cari ne-au pietrificat încetul cu încetul o structură de o mai vie rezistență. Atunci am fost condamnați să purtăm numele odioase de „atentatori", „spărgători", „bandiți intelectuali" sau „instrumente inconștiente și criminale"... Codul acesta de-o structură atât de umanitară, codul acesta al ispășirilor naționale, era creat din puterea „Adevărului" la lumina „Dimineții" și el trebuia aplicat. Astfel suferem rigorile celor cari nu puteau înțelege marele dicton, pe care-l întrevedeam atât de bine săpat pe frontispiciile tuturor marilor tribunale umanitariste, colorate și sub firma „lojelor naționale", cu sucursale în București și Iași: „Fiat justitia judaico, pereat mundus"! Douăzeci de secole consfințeau puterea acestui dicton, pus în sarcina „romanilor"! Și norma „de drept" stăruia deasupra unei țări bune și inculte — de-o adorabilă incultură — spre „civilizarea" fiilor ei băștinași de-o încăpățânare exasperantă uneori în tradiții... In vreme ce noi, generația scuipată și insultată nu înțelegeam marea menire a omenirii moderne... E o artă femenină și asta, maestre!... Oare unde erați pe-atunci?? De n'auzeați deloc buciumarea noastră trudnică de supremă chemare?

Ați spus, maestre, zilele trecute în acelaș Iași care moare, că „Svastica de Foc", e creațiunea lui George Cuza și că însuși „Cuvântul Inainte" prin care s'a împărtășit pe căile onoarei primul număr al gazetei „Svastica de Foc" e scris de dv. Intrevedem și'n această băr bătească pretențițune, idealul femeni și de tinerețe de care vă resimțiți atins imediat ce umbrele înserărilor se apleacă și'nbrățișează a frunte de-artist... Asemenea lui Praxitele care se inspira numai prin frumusețea răpitoare a curtizanei Frine, vă lăsați sedus odată mai mult de zeița norocului și de beatitudinea unui nume. Dar nu uitați: Praxitele n'a făcut politică și mai ales n'a tins la comandamente supreme de trupe asaltatoare.

„Svastica de Foc" e un lagăr de muncă. Rugăciunile noastre de seară nu invoacă Afrodite ci se fac în fumul sacru al tămâii arsă în cupa jertfelor de sine. Așa se cultivă un neam care pe moarte fiind țipă cu disperare totuși dreptul lui curat la viață. Suntem luptători, nu trubaduri! Divortul intentat de noi, e'ntemeiat și moral! Suntem vremuri de goarne, nu de dome ,și cântece maestre!

OMER

Intre politicieni și răbdarea țării

(Urmarea din pag. I-a)

de legi pe care guvernul de azi — ca și multe altele dinainte — le-a adus Parlamentului, însemnează să te chemi partizan al democrației, care se cere respectată în formele ei de bază: Parlament, legi, vot, discuție și aprobare ori opunere. Pentru asta n'a fost până azi nici un protest din partea opoziției care a vrut totuși să arate prin gestul retragerii, o atitudine dârză de viitori guvernamentali.

Prin urmare: **„suntem contra acestui guvern, rău și incapabil, dar aprobăm avalanșa legilor nestudiate și trecute cu ghiotura, până când credem că e timpul să răm un mare spectacol: la sfârșitul stagiunii.**

Lumea va avea impresia că am răbdat cât am putut, dar că o recunoaștere până la urmă a felului de trecere a legilor, nu e de obrazul unui viitor partid de guvernământ. Și de aia, musai, o lovitură cu scandal: retragerea.

Așa ceva, ca la circurile și arenele de joc: numărul de senzație, dublu salt mortal sau dresarea unui cârd de lei, la urmă, să știe omul că a plătit pentru ceva.

Mai ales că peste o zi, închiderea Parlamentului, era fapt împlinit.

Ne putem întreba pe drept: în mijlocul partidelor astea democratice, nu vor fi existând și oameni cu alt simț al realităților țării, care să demaște, măcar în club această farsă și neseriozitate a partidelor?

Când volbura înarmărilor și amenințărilor la hotarele altora și ale noastre, crește furtunos, dece nu vin acești domni democrați — de oriunde ar fi — cu programe și propuneri dârzi și tunătoare, care să privească și ceva din întărirea armatei țării sau a apărării ei? De ce nu se retrag acești domni — oricum s'ar numi ei — pe chestiunea unei probleme de apărare națională sau de introducere a unei noui sisteme în exploatarea bogățiilor nemăsurate ale țării?

Publicase de curând un ziar că între anii 1928—1936, țara a fost fericită cu nu mai puțin de 1800 legi, sau așa ceva.

La ele au colaborat și le-au trecut prin Parlament și actualii protestatari ca și guvernanții ce conduc acum. Adică toată această masă mare de politicieni, cari cu siguranță că n'au reparat 1800 poduri și n'au explotat omenește 1800 păduri sau n'au construit 1800 bucăți de diguri pe malurile Dunării românești, în tot acest timp.

Farsa național-țărănistă nu e numai a lor, este a întregului lot de politicieni, cari au fost, sunt și vor fi peste blagoslovita răbdare a tuturor.

D. Z. PETROVANU

CROITORIA

VIRGIL BUTARU

Str. Basarabiei Nr. 21 (aproape de Buzești)

Execută ireproșabil: costume, paltoane, raglane, haine de sport, uniforme școlare, precum și taioare și mantouri pentru doamne.

PREȚURILE CELE MAI IEFTINE

Membri din S. d. F. obțin reduceri importante.

Un exemplar din colecția naționaliștilor de ultimă oră

Deputatul Alexandru Rotta

In Decembrie 1933, în fruntea listei lupiste dela Cetatea-Albă a candidat actualul deputat al **„Frontului românesc"**, Alexandru Rotta.

Toată lumea știe cum și cu cine și-a făcut d-rul Lupu partid, după ce a divorțat de țărăniști în 1927, devenind ministru liberal. D-l Rotta a descălecat la Cetatea-Albă, înarmat cu patalamaua șefului, care-i da dreptul să depună lista cu faimoasele cercuri lupiste.

Imediat după depunerea candidaturei d-l Rotta a lansat următorul manifest:

CETAȚENI EVREI,

Se apropie ziua de 12 Decembrie, când toată țara este obligată să-și desemneze reprezentanții în parlament.

Fiecare partid care a lansat manifeste, luptă să culeagă mai multe voturi prin promisiuni irealizabile.

Aproape sub toate regimurile, asupra minorității evreești au fost aruncate acuzații spre a înlătura nemulțumirile masselor îndreptate împotriva stăpânirilor.

Ticăloasa bestie antisemită a înghițit vreme îndelungată liniștea și bucuria evreilor.

Nerușinații conducători ai curentelor politice au ațâțat inconștiența studenților și a lumei inculte, împotriva evreilor, semănând astfel ura între rase.

In sânul evreimii este o majoritate ofensată și umilită, care se teme de a ridica glasul pentru apărarea drepturilor naturale, pentru ca dușmanii siguranței statului să nu vadă în această manifestare lipsa de patriotism și devotament către țară.

Nu cu umilințe și ploconeli vă va fi asigurată vouă o viață liniștită, ci prin afirmarea curagioasă a drepturilor voastre.

Păziți-vă de dulcile promisiuni ale șoviniștilor.

Țara n'are nevoie de vorbe dulci și povești frumoase.

Alexandru Dimitrievici Rotta

Jidanii, comuniștii și celelalte forțe antinaționale din județul Cetatea-Albă, au răspuns la acest apel și l-au trimes pe d-l Rotta în Parlament.

In 1935 d-rul Lupu, urmând linia de consecvență a iluștrilor noștri bărbați de stat, revine la național-țărăniști, primind asigurarea că i se va da un loc de „primul ordin" în partidul, pe care-l numise cu câteva zile înainte o „gașcă de **pungași**". (Vezi **Monitorul Oficial**, dezbateri parlamentare 1928—1934). De ceilalți partizani adunați din toate vânturile, d-rul Lupu, nu s'a sinchisit... și astfel d-l Rotta a fost „sacrificat" la Cetatea-Albă, șefia revenind național-țărănistului Iacobescu. Ca orice om politic român, d-l Rotta și-a pus mâna streașină la ochi și s'a **„orientat"**. Incotro? La georgiști, radical-țărăniști, social-democrați sau partidul național-evreesc? Toate locurile erau ocupate... Norocul nu l-a părăsit însă, tragi-comedia d-lui Vaida avea nevoe de actori... și d-l Alexandru Dimitrievici Rotta fu uns șef al **„Frontului românesc"** la Cetatea-Albă. Ca și cum n'ar mai fi făcut niciodată politică, noul naționalist scrise în grabă un manifest, folosindu-se de argumentul cel mai convingător: **imediata venire la putere"**.

Dealtfel acesta a fost strigătul la care **„11 foști miniștri"** au sărit în căruța d-lui Vaida.

Iată textul manifestului:

FRAȚI CREȘTINI,

Vaida Voevod și-a convocat toți fruntașii la Geoagiu în Ardeal pentru 30 August.

S'a telegrafiat în străinătate celor 11 foști miniștri, care au părăsit partidul național-țărănesc și-l urmează pe Vaida, ca să se întoarcă în țară.

D. R. Ioanițescu, fostul ministru al muncii și secretarul general al partidului de sub conducerea d-lui Al. Vaida Voevod, se întoarce și el în țară, venind dela Berlin unde a avut o consfătuire cu Hitler și ceilalți fruntași ...

La 30 August se va hotărî fuziunea cu celelalte grupări Goga-Cuza și „Totul pentru țară". Fiți pregătiți pentru guvernare... Programul nostru este lupta contra evreilor ce s'au înscăunat în toată viața economică a țării și o storc ca o lămâie...

La luptă deci pentru creștinătate.

Trăiască d-rul Al. Vaida Voevod.

ALEXANDRU ROTTA
deputat
Președintele „Frontului creștin", Cetatea Albă

Când a spus d-l Rotta adevărul? La 1933 sau la 1935? Și pe când o nouă **„orientare"**, urmată bine-înțeles de o nouă convertire?.

O așteptăm: spre binele naționalismului.

I. R.

Cărți, reviste, ziare...

„ACȚIUNEA ROMANA", revistă de doctrină naționalistă-creștină; apare sub conducerea d-lui docent dr. V. Trifu. Redacția și administrația: București III, Bulevardul Lascăr Catargiu 9 bis.

*

D. dr. C. **Dăniță** a dat publicității volumul IV din lucrarea d-sale: **„Evanghelia în fața științei"** (Eu sunt calea, adevărul și lumina)

Editura autorului: **Cervenia**, județul Teleorman.

*

„Le Fasciste Canadien", organ al mișcării naționaliste-rasiste din Canada franceză; apare la Montréal, sub conducerea d-lui **Adrien Arcand.**

*

„Der Iudenkenner" este ofciosul „Alianței rasiste universale", care apare la Berlin (Kurfustenstrasse 151). Această gazetă, având un bogat material documentar, are 4 suplimente: **Aryan News** (în limba engleză): **L'Eclaireur Aryen** (franceză); **Jidowed** (rusă) și **Notizie Ariane** (italiană).

Prietenii noștri, abonându-se la această publicație, pot cere unul din aceste patru suplimente.

*

Următoarele publicațiuni în limba franceză îndrăznesc să înfrunte pe jidani: **„La Libre-Parole"**, 27 rue des Petits-Champs, Paris (I), **„Le Grand Occident"**, 13 rue de la Cité Universitaire, Paris XIV, **„Le Gant d'Acier"**, 52 avenue des Ternes, Paris XVII și **„Le Siècle Nouveau"** 28, rue Godot de Mauroy, Paris IX.

*

O nouă publicație naționalistă franceză este revista **„Le Réveil du Peuple"** (Deșteptarea poporului). Apare deocamdată bilunar și este condusă de **Jean Boissel** (Paris VI-e, 4 rue Férou).

Abonamentul pentru străinătate: 12 franci pe jumătate an.

SVASTICA PLUGARULUI

Spirtarii jidani împotriva țăranilor prunari

O bună parte din țărănimea care trăește în județele de munte cultivă pomi roditori, mai cu seamă pruni. Acești oameni n'au alt câștig în afară de vânzarea poamelor, a prunelor uscate și a țuicei din prune.

Bine ar fi ca țuică să se facă mai puțină, iar prunele mai mult să se usuce. Dar pentru uscatul prunelor este nevoie de cuptoare și aceste cuptoare se fac cu multă cheltuială. Țăranului nu-i dă mâna astăzi să cheltuiască cu aceste cuptoare, pentrucă n'are bani. Ajutorul trebuia să vină din partea statului prin Camerele de Agricultură, care trebue să cunoască starea de plâns a prunarilor, stare care nu s'a schimbat cu nimic de 5—6 ani încoace.

Așa că **neavând cuptoare** sistematice, țăranii prunari sunt nevoiți să facă țuică din prune, întrucât cazanele le-au moștenire dela părinți și n'a fost de trebuință să mai facă și **alte cheltueli**.

Ce se întâmplă însă cu această țuică? Din cauza taxelor, pe care le pune statul și a faptului că fabricanții de spirt, în cea mai mare parte jidani, au pus pe piață cantități mari de spirt otrăvitor, cultivatorii români nu-și pot vinde țuica, sau chiar dacă o vând, nu-și pot acoperi cheltuelile (mâna de lucru, întreținerea pomilor și lemnele pentru fabricație).

Prunarii, necăjiți, s'au adunat de mai multe ori în congrese, ca cele dela Târgoviște și Focșani. Au venit mulți din toate părțile țării și și-au strigat durerea, cerând guvernului să le vină în ajutor, punând capăt dorinței de câștig a spirtarilor jidani, care nu numai că au adus la sapă de lemn o bună parte din populația țării, dar mai otrăvesc și neamul cu metilicurile lor și celelalte otrăvuri, cu care vopsesc spirtul ca să-l facă mai atrăgător pentru oamenii neștutori.

Cererile sătenilor prunari, în număr de peste 2.000.000, sunt drepte și nu se poate ca un număr atât de mare deoameni să ajungă batjocură câtorva sute de perciunați.

Mai este încă o poveste: aceea a banului cu care se spurcă unii politiciani, ce se pun în slujba iudei, în loc să vină în ajutorul românilor necăjiți.

Intr'o zi, pe toți acești ticăloși îi vom scoate din consiliile de administrație ale fabricilor de spirt și îi vom aduce în mijlocul satelor de munte, ca să-i judece poporul.

„Svastica de Foc" îi urmărește pe toți.

I. B.

———ooooxoooo———

Pentru acei, care primesc gazeta

Ziarul acesta nu apare cu banii vreunui club. El este scos cu jertfa câtorva oameni de inimă, care vor să-și servească nația, fără ca ei să se gândească la răsplată, sau la onoruri.

Pe cât ne stă în putință o trimetem la cât mai multă lume, nu ca să vânăm voturi cu ajutorul ei, ci să facem luptători luminați și hotărîți. Cei mai mulți dintre acei, care primesc „Svastica de Foc" nu sunt oameni avuți, dar totuși pot face în așa fel, chiar intovărășindu-se, ca abonamentul să fie plătit. Gratuit n'o putem trimete, căci în afară de celelalte, mai cheltuim și cu timbrele.

Acel, care aruncă banul pe fereastră, nu-l câștigă muncind. Pentru banul nostru noi muncim și încă cu multă trudă.

———oooxXxooo———

Se scumpesc chibriturile ?

Unele ziare au scris că este vorba de o nouă scumpire a chibriturilor: **dela 2 la 3 lei cutia.** Să fie adevărat?

Ar fi prea mare batjocura și noi nu credem că stăpânirea va îngădui un asemenea lucru. O fi românul răbdător, dar răbdarea lui are și ea o **margine...**

Și pentru tine este-un loc, sub steagul Svasticei de Foc.

Inaintași

Neamul românesc „acum atâta de supusu și de ocărâtu ieste, nice învățătură, nice știință, nici armă, nici legi, nice un obiciaiu întru totu rodulu ce să pomenește astăzi rumân nu ieste. ce, ca nește nemearnici și orbi într'un obor învârtindu-se, și înfășurându-se, dela streini și dela varvari, d'oară și dela vrăjmașii rodului nostru cer și să împrumutéază și de carte și de limbă și de învățătură. O grea și duroasă întâmplare.

Mitropolitul Theodosie
(în „Liturghierul" dela 1680)

Cine este naționalist ?

Din părțile oltene ni se aduce la cunoștiință că un partid, care-și spune naționalist, numără printre fruntași oameni, care n'au nici dragoste și nici măcar milă pentru popor.

Astfel, în județul Mehedinți, în comuna Isvorelul, e un domn Isărescu, sau așa ceva. Acesta are vreo câteva mii de pogoane, de unde le-o fi având nu știm, dar ceeace știm bine, este că d-l Isărescu plătește 15 lei pe ziua de muncă. D-l Isărescu îi mai și bate pe țărani... Ei bine, un om ca acesta, nu poate să se numească naționalist și cu atât mai puțin creștin.

Naționalist este acel care luptă pentru nație, pentru popor. Dacă lupți pentru el, trebue să-ți fie drag poporul, să-l respecți, nu să te porți cu el cum te porți cu vitele.

Așa înțelegem noi naționalismul. Luptăm împotriva jidanilor, dar și împotriva obiceiurilor fanariote, pe care vrem să le stârpim și odată cu ele și pe acei care le-au împământenit.

Nu sunt naționaliști nici acei care vorbesc românește numai cu țăranii, la alegeri, iar între ei își stâlcesc limba, îndrugând cuvinte franțuzești. Cum poți să simți, să gândești românește dacă te trezești mereu vorbind în limbă străină.

Taxe pe fier și pe tablă

Nu era de-ajuns că fabricanții de ciment, de sticlă, de cuie, de fier și de tablă ne sugrumau cu prețurile făcute de ei, cum voiau, întrucât cu toții sunt strânși în societăți de jefuire a celor mulți, numite trusturi. O nouă pacoste acum, care va cădea desigur tot pe spinarea bietului țăran: Statul a hotărît să pună taxe „de consumație" pe tablă, pe fier și pe țesăturile de lână.

Nevoile Statului sunt mari. Pentru acoperirea lor fiecare dă cât poate și de unde poate, dar și asta are o socoteală.

Tot taxe și iar taxe... și care apasă numai pe cel sărac. Cine are nevoe de fier? Țăranul. Cui îi trebue tabla subțire pentru învelit casa, șopronul și pătulele? Tot țăranului.

La el nu se mai gândește nimeni? La alegeri toți se prăpădesc de dragul lui, îi făgăduesc tot ce se poate și mai ales ce nu se poate da, iar el... săracul, se vede din ce în ce mai împovărat, ținând în cârcă tot pe mai mulți, gălăgioși nevoe mare, dar leneși, de pute pământul sub ei.

Legea Numelui

Camera votase o lege prin care jidanii erau opriți să-și mai schimbe numele.

După ce ne-au furat tot, nemai rămânându-le nimic să ne ia, s'au hotărît să ne fure și numele noastre, cinstite, românești, pentru ca la adăpostul lor să ne poată jăcmăni și **mai bine.**

Așa cum fusese votată de Cameră, legea era bună, iată însă că înainte de a veni la Senat, un domn Iamandi, mai mare peste liberalii din Iași, a făcut tărăboi mare și a amenințat că-și dă demisia din guvern dacă această lege nu se schimbă.

Astfel Senatul a schimbat articolul, care-i oprea pe jidani să-și ia nume românești, hotărând că: **„toți acei care sunt cetățeni români de mai bine de 10 ani pot să-și schimbe numele.**

Prin urmare, toată liota jidovească, care a năvălit după războí în România este liberă să-și înlocuiască numele lor, cu nume neaoșe românești, pe care românii le-au moștenit dela **părinți.**

Rău am ajuns.

Scrisoarea unui sătean din Ilfov

Primim în fiecare zi zeci de scrisori dela săteni, din toate colțurile țării și mai ales dela acei care au fost luptători statornici și neînfricați în Liga Apărării Naționale Creștine. Unii ne cer anumite lămuriri, alții ne împărtășesc jalea ce i-a cuprins de când au fost nevoiți să-și plece steagurile. Am fi foarte bucuroși să putem publica în gazeta noastră toate aceste răvașe venite dela prieteni dragi și depărtați.

Un camarad din comuna Preazna, județul Ilfov ne trimete această scrisoare:

„Acei care se prezintă astăzi în numele naționalismului românesc, sau sunt de rea credință sau nu sunt serioși. Astfel la noi în comună „partidul" și-a ales oamenii numai dintre fripturiști, care s'au plimbat prin toate partidele și din alții, care în timpul războiului au stat acas' cu moșnegii și femeile.

„N'om fi noi cei mai mulți, dar să știți, domnule avocat, că acei care ne-am alăturat Svasticei de Foc, suntem cu armata făcută pe la jandarmi și grăniceri. Pe noi nu ne poate nimeni minți. Am văzut multe. Știm ce vrem. De vorbe goale suntem sătui. Deaceia strigăm: „Să trăiască Svastica de Foc!". Să trăiți și d-voastră!

STELIAN PAUN
Com. Preazna, jud. Ilfov
3 Aprilie 1936

Camaradul Stelian Păun a înțeles rostul acestei organizațiuni. De oameni ca el, avem noi nevoe.

O nouă afacere jidovească

Comerțul pieilor de miei

Țara noastră trimete în străinătate și în special în America un mare număr de piei de miel. Jidanii au pus mâna pe tot acest comerț. In județele din Moldova, pentru a înșela pe țărani, acești negustori perciunați colindă satele, mai ales cele mai îndepărtate de târguri, unde lumea nu prea cunoaște prețurile și cumpără miei pe prețuri de nimica.

Sătenii sunt înșelați, iar jidanii se îmbogățesc. Autoritățile ar trebui să-i oprească să mai intre în sate pe toți acești jefuitori ai muncei românului necăjit.

Cine trăește în țara noastră, poate să crează și să se închine cum îi place. Un lucru însă cerem dela dânsul: ca să respecte credințele noastre, fiindcă acestea sunt garanțiile ordinei noastre sociale. Evreul însă nu respectă nimic; religia lui e negațiunea tuturor dumnezeilor; credințele și tradițiunile lui sunt negațiunea tuturor popoarelor afară de cel „ales" destinat a cuprinde toată fața pământului.

ION SLAVICI

Cine conduce Discom-ul în Teleorman

Inainte vreme tutunul era împărțit la sate de către factorii rurali. Din câștigul, mic dealtfel, acești oameni cumpărau nutrețul pentru cal.

Astăzi însă s'a luat vânzarea tutunului dela factorii români și s'a dat unor „funcționari", numiți de către societatea de distribuire a tutunului „Discom". Această societate este o afacere a jidanului Aristide Blank, **bancher falit, care și-a bătut joc de averea deponenților.**

Blank a numit la „Discom" numai jidani, plătiți cu lefuri grase, căci astăzi tutunul este mai scump decât acum câțiva ani.

Astfel la Alexandria, mai mare la „Discom" este un jidan Lucian Grosu, care se numia înainte Leibu Grossmann. Acesta are o leafă de 10.000 lei pe lună. Primul lui ajutor este un frate de sânge: Arthur Halfons, **plătit cu 5.000 lei pe lună.**

Debitanții din satele vecine sunt mereu „pișcați" de acești jidani.

Drept mulțumire pentru felul cum se poartă cu creștinii, Grossmann a primit 40.000 lei gratificație la sfârșitul anului trecut.

———ooooxoooo———

Informațiuni

Numărul viitor al ziarului nostru va apare la 25 Aprilie a. c.

Orice corespondență privind „Svastica de Foc", gazeta și organizația, se va trimite numai pe adresa: Ion V. Emilian, str. Dionisie 49, București.

La aceiași adresă se vor trimite și toate sumele de bani, făcându-se pe mandat mențiunea „Pentru S. d. F.".

*

D-nii depozitari din provincie ne vor trimite decontările după vânzarea n-rului 2.

*

Abonamentul la **Svastica de Foc** costă 70 lei pe un an și 40 lei pe 6 luni.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Muncitorul naţionalist

Intre marxism şi naţional-socialism

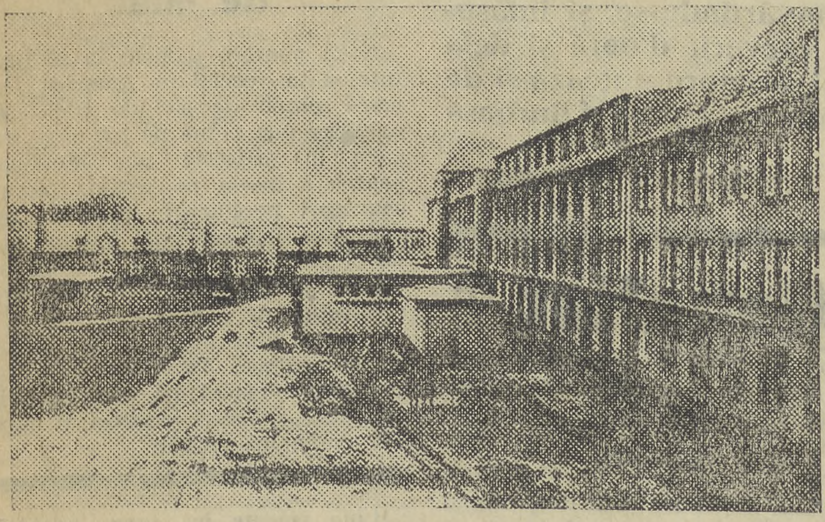

O fabrică din Germania pe vremea guvernărei social-democrate.

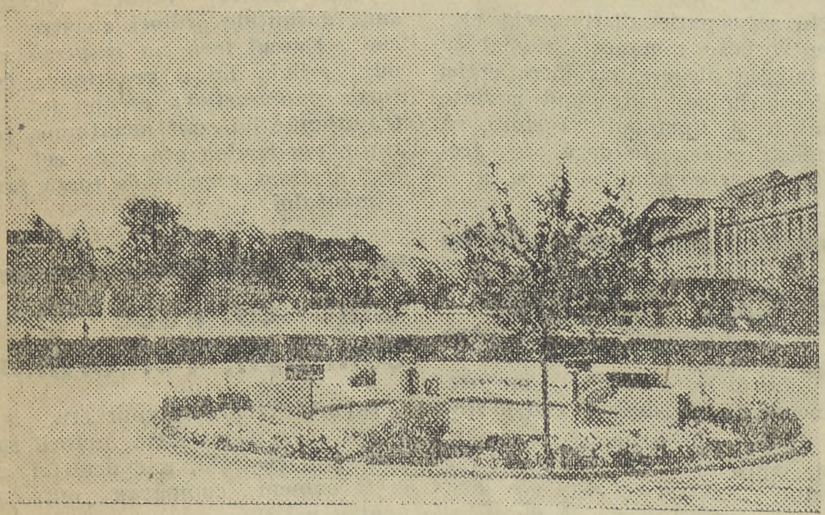

Aceiaşi fabrică, astăzi, sub noul regim, înfrumuseţată de organizaţia naţional-socialistă a muncitorilor „Frumuseţea Muncii".

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Muncitorimea şi lupta noastră

Unul din pilonii de susţinere al manifestului comunist redactat de Engels şi Marx îl formează idea deosebirii de clase sociale. Toată argumentarea teoretică a stării proletarilor se bazează pe consideraţiuni cari tind să împingă muncitorimea la ură împotriva „patronului". E cunoscută formula: „patronul în slujba burgheziei, spoliind pe muncitor; patronul exploatând munca salariatului ca o simplă marfă; patronul utilizând pe lucrător numai în cazul şi în măsura rentabilităţii capitalului, adică a sporirii lui". In această teză, lupta de clasă e deschisă. Marile capitaluri spoliatoare, reprezentate de patronul hrăpăreţ, urmează să fie dărâmate. Lupta proletariatului împotriva burgheziei, trebue să prezinte aceasta caracteristică oriunde şi totdeauna. Iată de ce lansarea faimoasei fraze: „muncitorii n'au patrie" a putut să 'nchidă vremelnic inima şi bunul simţ al maselor muncitoare, ca unele ce suportau tirania care trebuia înlăturată (Marx, în manifestul comunist, cap. Proletari şi comunişti), şi iată cum ordinea economică instaurată, părea să nu poată conduce decât la logica marxistă.

Dar, ca'n toate organizările omeneşti: adevărul birue greu, dar birue sigur!

Fiindcă trebue remarcat în această direcţiune, grija deosebită a marxistilor de-a expropria pe muncitor din patrimoniul naţional al naţiunilor respective: „Lupta proletariatului împotriva burgheziei, DEŞI IN FOND NU-I O LUPTA NAŢIONALA, **totuşi** îmbra că mai întâi această formă. Se înţelege dela sine că proletariatul fiecărei ţări, trebue să sfârşească, înainte de toate cu propria sa burghezie" (Manif. comunist, Marx, cap. Burghezi şi proletari).

Prin urmare în acea zi: proletariatul naţional devine internaţional. Aci, teoria talmudică marxistă, cuprinde într'ânsa printr'un şir de seducţiuni abile, nu numai o aberaţiune economică foarte hoţeşte sustrasă analizei — dar şi un scop criminal. Speculând durerea şi munca necăjită a muncitorimii care din nefericire a fost prea adesea de un crud realism. Marx a parafrazat ideea religioasă iudaică de acaparare universală şi i-a dat un colorit doctrinar economic. Cum putea câştiga înainte de orice pe muncitorii de pretutindeni, decât invocând şi ridicând imnuri de compătimire muncii spoliate?? Injectându-le în mijlocul necazurilor materiale de tot felul, veninul ideilor bolşevice?

S'o spunem deschis: în desperarea ei, lăsaţi adesea în voia soartei, masele lucrătoare s'au îndreptat cu braţele adesea desnădăjduite, spre cei cari au cântat cei dintâi, durerile ei.

Naţionalismul constructiv, vine în secolul nostru să ofere muncitorimii garanţia onoarei şi a sincerităţii ei, atunci când rupe vălul crimelor marxiste şi pune la adăpost munca, de exploatarea reală, unică, îngrozitoare: exploatarea jidovească. Naţionalismul nostru, intransigent şi pur, recunoaşte deschis şi categoric mizeria actuală a lucrătorului român. In combaterea tuturor cauzelor cari rod încet dar persistent asupra încrederii şi siguranţei muncitorului, el opune cu hotărâre lozinca ce dărâmă orice critică.

Nu cunoaştem clase sociale. Nu recunoaştem o asemenea realitate stabilită pe cale de ficţiune. Dar recunoaştem o entitate splendidă, pentru care înmiim sforţările noastre de-acum şi pururea: naţiunea totalitară. Suntem cu toţii, dincolo de deosebirile pe cari ni le indică chiar Dumnezeu, **fiii muncitori** ai aceleaşi naţii. Fiecare din noi e un muncitor, îndreptăţit la remunerarea eternă a dreptului la viaţă: dela ţăranul plugar şi lucrătorul de fabrică, până la muncitorul intelectual. Naţiunea totalitară, reprezintă ea însăşi un sistem de solidaritate economică şi un lagăr de muncă pentru toţi. Deosebirile de salariu şi câştig nu se raportă decât la calitatea muncii prestate şi la gradul de energie desvoltat. Acestea nu vor putea fi puse în nici un caz şi sub nici un chip, în slujba „măririi capitalurilor, pentru exploatarea muncitorilor". Nu! Sistemul nostru înlătură prăpastia între ceeace a fost odată patronul şi salariatul; între aceşti doi facto[ri] de muncă şi producţiune se vo[r] stabili raporturi de colaborare. Conducătorul întreprinderii d[e] mâine, nu va mai putea fi un pa[tron] care n'are în vedere decât a[cu]mularea de capitaluri, indiferen[t] cum s'ar face această acumulare; ci el va reprezenta onoarea so[cială] **de diriguitor** al producţiun[ii] la care toţi lucrătorii vor trebui s[ă] fie interesaţi: bucurându-se împr[eu]nă de bunul mers al întreprinde[ri]rii. Concepţia aceasta economic[ă] poartă cu dânsa emulaţia splen[]didă a muncii, considerată drep[t] cea mai înaltă virtute omenească — capabilă să ducă la un solida[]rism specific naţional inepuizab[il] — şi putând acţiona pe bază d[e] legi eterne spiritul şi structura s[u]fletească a naţiunii întregi. O a[s]fel de naţiune şi-a asigurat viit[o]rul şi şi-a dat din prinosul sac[ru] al comorilor, tributul ei civiliza[]ţiei.

E tocmai ce nu vor jidanii.

(Va urma)

Omul Muncitor.

MUNCITIORI!

Locul vostru nu este în lagărul marxiştilor, sprijinitori ai jidanilor, dar nici în partidele care reprezintă reacţiunea şi apără interesele capitalismului. Veniţi alături de acei care luptă cu hotărîrepentru o Românie a românilor cinstiţi muncitori, nu pentru România trântorilor crescuţi în atmosfera otrăvită a cluburilor politice.

Veniţi în „SVASTICA DE FOC"!

Alţi oropsiţi: muncitorii dela „Casa grădinilor Publice"

Bucureşteanul se minunează astăzi de frumuseţea parcurilor şi grădinilor din Capitală.

Nimeni nu cunoaşte însă mizeria celor peste 200 oameni, care lucrează zi şi noapte la infrumuseţarea primului oraş al ţării.

Parcurile, grădinile, cimitirele şi toate celelalte plantaţii sunt puse sub supravegherea „Casei Grădinilor Publice", al cărui conducător este colonelul de rezervă Gh. Poenaru, membru în consiliul de administraţie al Societăţii „Cenuşa"... Director tehnic al Casei Grădinilor este arhitectul peisagist Fr. Rebhun, apropiatului unui mare prinţ al finanţelor şi prieten al faimosului doctor Reiner. Intre colonelul Poenaru şi Fritz Rebhun este o continuă ceartă, care ajunge uneorli la campanii de presă, cu înjurături reciproce.

Furia acestora se revarsă însă **asupra muncitorilor**, cărora li se impune a muncă de 10 ore. Salariul este de 50 lei pe zi şi acesta plătit după cum dă Dumnezeu; acum în urmă DUPA O AŞTEPTARE DE 5 LUNI.

Noaptea muncitorii sunt nevoiţi să o petreacă în cazarma igrasioasă, pe paturi de scânduri cu un petec de rogojină ruptă.

Plecaţi dela sate, după ploconeli, aşteptări şi după dăruirea curcanului reglementar şeful de sector (sunt şi de ăştia la „Casa Grădinilor Publice"), aceşti oameni sunt numiţi „lucrători la grădină". Nu pot îndura însă mult timp regimul şi nici răcnetele directorului technic. Cei mai mulţi pleacă, după ce îşi lasă aproape tot salariul băcanului din colţ, care le-a dat pe datorie.

Este locul să arătăm că nici cei 20—30 de absolvenţi ai şcolilor de horticultură şi agricultură care lucrează la „Casa Grădinilor Publice n'au o soartă mai bună, îndurând şi ei aceiaşi mizerie.

Acestora nu li se acordă cel puţin o încurajare morală, întrucât administraţia îi socoteşte „periculoşi", „extremişti de dreapta" **şi deci susceptibili de a fi supravegheaţi de-aproape.**

Primăria nu crede că ar fi cazul să intervie, mai ales că se aude şi despre oarecari nereguli la această faimoasă „Casă"...

SILVAN

CONSTRUCŢII PENTRU MUNCITORI

Până la sfârşitul anului 1934, Germania a cheltuit 195 milioane mărci (aproape 8 miliarde lei), pentru locuinţele muncitorilor de toate categoriile, ridicând 90.000 de noui căminuri. In afară de aceasta a ajutat cu 47 milioane mărci 30.000 muncitori, care şi-au clădit locuinţe proprii.

In cursul anului 1935, s'au mai clădit încă 74.000 locuinţe pentru muncitori, iar pentru anul 1936, a fost prevăzută în budget, în acelaş scop, suma de 185.000.000 mărci, adică mai mult de 1/3 din bugetul României.

Feriţi-vă de agenţii provocatori, unelte ticăloase în slujba duşmanilor naţionalismului românesc.

Dulce ţară...

In ziarul bolşevic „Carelia roşie", N-rul 29 din 5 Februarie 1936, a apărut un articol consacrat exploatărilor forestiere din Uniunea Sovietică:

Reproducem câteva rânduri:

„Căsătoriţii şi celibatarii locu„iesc împreună în aceleaşi barăci. „In locul paturilor: nişte scânduri, „aşezate pe căpriori. Nu există „saltele. Câţiva lucrători au pri„mit saci, dar sacii trebuesc um„pluţi, cu paie sau cu fân, şi aşa „ceva nu se află prin partea locu„lui. **La întreprinderea noastră „mâncarea este mereu aceiaşi; var„ză fiartă în apă şi în afară de „pâine neagră nu mai găseşti ni„mic pentru hrană.**

„Nu este chip să-ţi procuri ac „şi aţă, imposibil să-ţi poţi cârpi „o cămaşe, ghetele n'ai unde să le „repari.

„Muncitorii lucrează aproape „goi. Medicamentele sunt insufi„ciente şi dacă se termină, o nouă „aprovizionare este foarte puţin „probabilă. Ne lipseşte chiar tinc„tura de iod".

Mare fericire! Ce bine le-ar prinde domnilor dela „Cuvântul liber" un astfel de regim!....

DECEBAL

AGONIA ETATISMULUI DEMOCRATIC

(Continuare din pag. I-a)

ror. Pâinea ţării va fi un balsam recâştigat pe drept prin frământarea ei dela un capăt la altul al României, de toate braţele **cari ştiu s'o invoace.** Dumnezeu se va **recobori** pe gliile astăzi în paragină şi zorii unei alte vieţi — pline de demnitate şi de onoare — se vor ivi.

Va fi atunci uşor ca să putem strânge şi noi românii, chiar în materie de tehnică economică pură, un imens eşafodaj de tezaure publice, constuite din ofrandele anonimatelor vii şi generoase. Vom putea arunca altarului unui astfel de stat, din proprie mândrie şi cu uşurinţă de spovedanie: inelele noastre de logodnă, pentru a logodi colectiv supremaţia imperativului naţional cu binele obştesc; vom putea oferi — începând din Banat, pe toată întinderea de brâu a judeţelor noastre de munte — aur din nenumăratele salbe fie chiar ale sătencelor; ...şi brăţări şi coliere întregi de argint şi scumpeturile româncelor.

Fiindcă sunt şi 'n felul acesta nemărginite bogăţii în România!

Din adâncurile puterilor lui de viaţă — comprimate de politicianismul parazitar şi destructiv — neamul nostru e chemat să 'nlăture o sancţiune aspră a istoriei ce va să vină: cu hotărîrea şi eroismul propriu popoarelor virtuoase şi tari!

Dr. OVIDIU MANIŢIU

Pe frontul de luptă al Svasticei de Foc

Cuvinte pentru Camarazi

Preocuparea de căpetenie a „Svasticei de Foc" este educarea omului, care reprezintă ideea. Nu suntem grăbiţi şi nu vom „răscoli" masele înainte de a ne fi constituit cadre puternice, din oameni hotărâţi, viteji şi cinstiţi. Nu vom confunda niciodată opera de provocare a unor zurbagii cu vitejia. Vorbele sforăitoare ale naţionaliştilor improvizaţi nu înseamnă hotărâre şi nu poate fi cinstit acela, care trăeşte în îndestulare, fără să presteze nicio muncă.

Goana după putere nu poate fi numită dinamism, iar recrutarea partizanilor la întâmplare nu este acţiune de prozelitism.

In „Svastica de Foc" nu primim pe oricine, de oriunde şi oricum.

Acel care vine la noi trebue să aibă un trecut nepătat şi să nu fie stăpânit de nicio patimă. Trufaşii şi lăudăroşii, beţivii şi afemeiaţii n'au loc în rândurile noastre. Faptul că cineva a făcut parte dintr'un partid potrivnic nouă, nu constitue o piedică la înrolarea în organizaţie. Credem în fenomenul convertirei. Acest fenomen nu poate avea loc însă decât o singură dată. Este foarte posibil ca un marxist să devină un bun naţionalist. Acest lucru se poate întâmpla şi cu un liberal, chiar cu un naţional-ţărănist.... Nu putem primi însă în „Svastica de Foc", pe acei care au debutat în politică, strigând „jos jidanii", s'au înscris apoi într'un partid „de ordine", au colaborat la reviste de stânga şi-acum se întorc de-unde au plecat. Aceştia nu sunt convertiţi, ci lichele. Bat zadarnic la uşa noastră; nu li se va deschide niciodată. Infine, mai sunt unii, care cred că pot veni în „Svastica de Foc", punând anumite condiţii.

Nu ne ajustăm pasul după nimeni şi nu creiem posturi de comandă pentru a putea plasa pe doritorii de situaţiuni politice. Oricine vine, intră 'n rând... şi va găsi la dreapta şi la stânga camarazi, pe sprijinul şi dragostea cărora se poate bizui.

„Svastica de Foc" este durată pe încredere şi pe disciplină.

„Svastica de Foc" nu vrea să fie instrumentul de agitaţie al unei conduceri tri — sau bicefale, ci voinţa organizată a naţiunei.

Şi va fi.

ION V. EMILIAN.

Adunarea S. d. F. din Capitală

Conferinţa d-lui dr. V. Trifu

Invitat de organizaţia noastră din Capitală, d-l dr. V. Trifu, cunoscutul fruntaş al mişcărei naţionaliste, a conferenţiat Joi 2 Aprilie, ora 9 seara, la sediul din Bulevardul Pache Nr. 144.

Sutele de camarazi au făcut fostului deputat al L. A. N. C. o călduroasă manifestaţie de simpatie.

După ce a fost salutat de conducătorul nostru, avocat **Ion V. Emilian**, d-l dr. V. Trifu a făcut un istoric al mişcării naţionaliste din România, insistând asupra cauzelor care au făcut ca victoria acestei mişcări să întârzie atât de mult. D-sa a arătat rolul francmasoneriei în mişcarea de dreapta şi cum această sectă a reuşit să-şi facă unelte din câţiva oameni stăpâniţi de patimi, în special de trufie.

D-l dr. V. Trifu a încheiat, exprimându-şi convingerea că acei care s'au strâns sub steagurile „Svasticei de Foc" vor birui.

Urmărită cu un viu interes, conferinţa d-lui dr. V. Trifu a fost des întreruptă de îndelungi aplauze.

Au luat apoi cuvântul camarazii: dr. Ovidiu Maniţiu în numele sectorului III Albastru; Inginer Ion Fântâneanu, în numele sectorului II Negru: O. Flaişer, în numele muncitorilor din S. d. F. şi Rădulescu Cristodor, în numele studenţilor.

A mulţumit d-lui dr. V. Trifu, în numele întregii organisaţiuni camaradul Ion V. Emilian, încredinţându-l că în „Svastica de Foc" nu este loc pentru oamenii stăpâniţi de patimi.

După ce au fost primiţi nouii aderenţi, întreaga asisenţă a intonat unul din marşurile noastre şi s'a răspândit apoi în perfectă ordine.

——oooxooo——

S.D.F. în Dâmboviţa

Conducătorii S. D. F. vor vizita oraşul Găeşti şi împrejurimile, după vacanţa de Paşte. Şeful de pumn din Cobia şi şeful de pumn din Pucioasa sunt înştiinţaţi şi pe această cale de a pregăti din timp primirea în Găeşti a fruntaşilor naţionalişti din Bucureşti şi a face cunoscut tuturor camarazilor noştri toate dispoziţiile în consecinţă. Instrucţiuni ulterioare vor fi trimise la timp. Toate comunele plăşii Găeşti, vor trebui să fie reprezentate la această manifestare naţionalistă.

Comunicări

Şefii de pumnuri din Capitală, sunt convocaţi Miercuri 8 Aprilie, ora 9 seara, la centru.

*

Nimeni nu poate fi membru în „Svastica de Foc", dacă nu a semnat „legământul" şi nu a răspuns în acelaş timp şi la „chestionar".

*

Răspunsurile trebue să corespundă adevărului, căci nexactitatea lor atrage în mod automat respingerea cererii de înscriere.

*

Camarazii din provincie, sunt rugaţi să grăbească complectarea formularelor şi să ne înapoieze aceste formulare.

*

Conducerea organizaţiei din Capitală aduce mulţumiri camaradului Georgescu I. Ioan, artist-pictor, care a donat sediului central, 3 frumoase schiţe, evocând lupta „Svasticei de Foc".

Aceste schiţe vor fi reproduse şi în gazetă.

*

Viitoarea şedinţă a S. d. F. Bucureşti, va avea loc Joi 16 Aprilie a. c., ora 9 seara, la sediul din Bulevardul Pache Nr. 144.

*

Următorii camarazi sunt invitaţi să-şi ridice cărţile de membru dela centru: Şoitu Constantin, N. Vasilescu, Florea Simion, Vasile Şirin şi Păunescu Gheorghe, toţi 5 radio-electricieni, precum şi d-rele Săvulescu Carmer, Daispy A. şi Cristescu Valentina.

——oooxooo——

Noui adeziuni din provincie

In ultimul timp am primit procese-verbale de constituire a secţiunilor S. d. F. din judeţele Vlaşca, Prahova şi Ialomiţa.

Ţinem să relevăm activitatea camarazilor noştri din **Loloiasca** (Prahova) şi a vrednicului lor conductăor, Nicolae Stoicescu.

In această comună S. d. F. a pus şi o listă, care a întrunit un mare număr de voturi.

Facem însă atenţi pe cei cari vor să depună liste (comună, delegaţi agricoli etc.), în numele „Svasticei de Foc" să ne aducă acest lucru la cunoştinţă obţinând aprobarea centrului.

——oooxoooo——

Tabăra noastră

In apropiere de Pietroşiţa (Dâmboviţa), se va ridica în vara aceasta o tabără a S. d. F.

Condiţiunile de participare vor fi comunicate din timp.

Tabăra va putea adăposti 100 oameni.

„Svastica de Foc"

— Regionala Moldovei —

Nu se permite constituirea nici unei secţiuni sau pumn, în numele „Svasticei de Foc" în judeţele moldovene fără aprobarea Regionalei şi ratificarea Centrului.

– Cotizaţiile, până la înfiinţarea conducerilor judeţene, se trimit direct Regionalei.

– Orice camarad împuternicit de noi să lucreze, va avea o delegaţie, carnetul de leg., şi va prezenta şi No. din ziarul nostru în care se aduce la cunoştinţa publică misiunea ce are de îndeplinit.

– Camaradul Stroe Măxinoiu, are delegaţie provizorie – să formeze secţiuni – ce se vor ratifica ulterior în Tutova, Vaslui, Fălciu şi Iaşi. – D-sa este în campanie de organizare. Delegaţia încetează la 1 Mai 1936.

Orice corespondenţă privitoare la „Svastica de Foc" din Moldova se va adresa:

Dumitru Gav. Popa
Strada Păcurari, 118. — Iaşi

Să fie o eroare?

Un partid cu care noi n'avem nimic comun a organizat o manifestaţie în Capitală, cu uniforme şi defilare. Nu ne interesează. Cărui fapt să atribuim însă arestarea, a doua zi, a câtorva membrii din.... Svastica de Foc, descinderile operate la locuinţele aceloraşi oameni şi confiscarea unor „cămăşi", pe care aceştia nu mai le îmbrăcaseră de luni de zile....

Cum vine asta? Unii se plimbă în uniformă nesupăraţi, iar alţii sunt arestaţi şi li se confiscă obiecte, care le ţin drept amintire de pe vremea când au luptat dezinteresat în L. A. N. C., când nu existau „lăncieri" şi nici 3 şefi la doi oameni...

Este drept că după o noapte petrecută la prefectură, camarazii noştri au fost eliberaţi, comunicânduli-se că s'a făcut o eroare.... dar cămăşile, luate de-acasă din dulapuri, nu li s'au mai restituit...

Să fie eroare?

Nu ştiu cei dela poliţie că între noi şi partidul cu pricina este o prăpastie? Nu ne vine a crede şi de aceia aşteptăm „erorile" viitoare, care ne vor revolta desigur fără să ne înspăimânte însă.

I. NEGOIŢA
Ostaş în S. d. F. „Teiul".

Amintiri din închisoare

Invierea

Soarele unui asfinţit de primăvară timpurie îşi puncta rubinul peste pietrele sure înverzite cu muşchiu ale mânăstirei ajunsă astăzi închisoare.

Mai de vreme ca niciodată deţinuţii sânt închişi, barele de fier se întind deacurmezişul uşilor, lacătele grele sânt încuiate iar santinelele îşi încep paza de noapte.

Jocurile, glumele, poveştile cu care se scurg pe nesimţite anii de ocnă nu-şi au locul în seara aceasta căci fiecare, tăcut, întunecat la chip, în colţul său îşi rumegă în minte amintiri de dincolo, de peste hotarele acestei lumi închisă după gratii.

Psihologia deţinuţilor în asemenea clipe este foarte interesantă: ură, desnădejde, dorinţă, speranţă, sălbăticie, toate clocotesc în piepturile mucezite de umezeala temniţei.

Târziu când clopotele răsună în sufletele tuturor vestind Invierea, atunci când preotul înconjoară biserica cu lumânările aprinse, cântând „Hristos a înviat", umbre negre se văd îngrămădindu-se în dosul geamurilor prăfuite, să pricească ţi să asculte.

Decorul acestei nopţi, cu lumânări aprinse pe pământ şi pe cer tulbură sufletele acestea chinuite pe care numai lacrimile unui plâns liniştitor le mai poate potoli.

N'aşi putea spune dacă, atunci, fiecare ascultă slujba, contopindu-se cu dumnezeirea sau evadează cu gândul trecând peste ziduri, petrecând ca şi alte dăţi în mijlocul alor săi. Pot spune însă că le aud suspinele şi lacrămile picurând.

Deabea atunci îndrăzneşte să-şi privească vecinul şi înveselit parcă — uşurat — să-i spună: „Hristos a înviat"!

Dar... numai cine a trăit aceste clipe şi le-a simţit, numai acela poate înţelege cu adevărat rândurile acestea... scrise pentru ei...

DUMITRU GAV. POPA

Pe ruinele partidelor clădim o nouă morală.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

In luptă cu Israel

Cum „lucrează“ societatea jidovească „Lomaş“

O altă unealtă a exploatatorilor

In numărul nostru trecut arătam cum societatea maghiaro-jidovească „Lomaş“ nesocoteşte legile de reîmpădurire, desgolind pentru totdeauna întregul defileu al Ialomiţei.

Această acţiune de distrugere se face la adăpostul „personalităţei“ d-lui Costică Dimitriu, preşedintele consiliului de administraţie al acestei ticăloase societăţi.

ALT ŞABAS-GOIM

Aflăm acum că jidanii dela „Lomaş“ au mai recrutat încă un netrebnic, de care se slujesc în opera lor nefastă: este vorba de fratele „economistului“ Taşcă, Francisc Taşcă, care a primit titlul de director al sucursalei Moroeni.

Francisc se arată mai „cuşer“ **decât tovărăşii sosiţi dela Budapesta, devenind spaima puţinilor lucrători români, plătiţi pe nimic, dar care totuşi sunt întrebuinţaţi în serviciile cele mai periculoase: frânari la trenurile „Decanville“. Trenurile acestea înregistrează deraeri foarte dese de pe urma cărora** au fost ucişi 4 tineri ţărani din Moroeni şi un număr mai mare s'au ales cu infirmităţi.

*

INVAZIA STRAINILOR LA MOROENI

In timp ce românii sunt sistematic înlocuiţi, societatea a adus dela toate sucursalele un mare număr de lucrători unguri şi „technicieni“ **jidani, faţă de care** d-l Francisc Taşcă are toate atenţiile.

PRIMEDIA CASATORIILOR MIXTE

Primim scrisori din partea locuitorilor comunei Moroeni, care ne semnalează un fapt de o deosebită gravitate. Veneticii se căsătoresc cu fetele românilor, având grijă să le ademenească înainte de cererea în căsătorie, pentru ca bieţii părinţi să se găsească în faţa unui fapt împlinit. Prin aceste căsătorii toată adunătura dela societatea „Lomaş“ **vrea să se împământenească, punând definitiv stăpânire** pe aceste plaiuri.

Actele de căsătorie nu întâmpină niciun fel de dificultate, întrucât ofiţer al stării civile este notarul Stelian Mărculescu, **dezertor din timpul războiului, ajuns astăzi** mare mahăr în această comună, **datorită indolenţii politicianilor.**

In plus, Mărculescu mai este şi salariat al societăţii „Lomaş“...

După distrugerea pădurilor şi toate blestemăţiile pe care jidanii dela „Lomaş“ le-au făcut cu complicitatea oamenilor cluburilor, astăzi a s i s t ă m la u l t i m a ticăloşie: se comite un atentat împotriva rasei noastre, a celei mai pure rase româneşti, lăsată pradă căsătoriilor mixte.

Să ia însă aminte cei dela „Lomaş“ şi sprijinitorii lor, că nu este departe ceasul când se va pune capăt tuturor acestor ticăloşii.

Pentrucare „împărăţie“ luptă Credinţa

In prima pagină a ziarului „**Credinţa**“, numărul de Florii, este un desemn, care vrea să înfăţişeze intrarea Mântuitorului în Ierusalim.

Desemnul este făcut de unul **Mac Constantinescu,** despre care snobii spun că-i artist mare. O oroare! Iisus este făcut călare pe un armăsar, care cabrează; nişte mâini agită, în loc de frunze de măslini, cactuşi, iar apostolii poartă bărbi „olandeze“, fără mustăţi.

Nu ştim unde o fi învăţat pictura acest Mac Constantinescu, dar ce face el, poate să facă orice şcolar din clasele primare, chiar şi cu o coadă de măgar muiată în muştar. Arta acestui domn ne interesează mai puţin însă decât legenda, care însoţeşte „opera“. Sub acest desemn stă scris: „**Binecuvântată este viitoarea împărăţie a părintelui David**“. De unde până unde această „**împărăţie**“. Sau poate că Margulies, directorul dela Buhuşi şi patronul „Credinţei“ a impus „directorului“ să publice această măgărie, batjocorind chipul Mântuitorului, sub masca picturei „primitive“.

Ştim acum pentru cine luptă ziarul „Credinţa“, al cărui director a participat la recepţiile naţional-creştine, ba chiar şi la întrunirile partidului: „**pentru împărăţia lui David**“.

David... Margulies, are bani, nu glumă.

——— 0000 × 0000 ———

O nouă havră

Marţi, 31 Martie, a avut loc la „**Maison des Francais**“ din piaţa Lahovary 7, o serată artistică dată în folosul fondului de „refacere“ al asistenţei sociale a „**comunităţii evreilor din Bucureşti**“. In afară de artişti cuşer: **Robert Schilton,** bariton la Opera Română, **Elvira Loebe** şi **Malvine dr. Herşcovici,** au mai dat concursul la această serată şi quartetul **Teodorescu** (Filarmonica), precum şi d-ra **Leria Nicky Cucu.**

Conducătorii dela „**Maison des Francais**“ procedează în conformitate cu ordinele... d-lui **Guernut,** ministrul educaţiei naţionale, înscăunat în acest post de „**frontul comun**“. Treaba lor!

Intrebăm însă pe componenţii quartetului Teodorescu şi pe d-ra **Leria Nicky Cucu** dacă şi-au pus vreodată „**talentele**“ în slujba operei de ajutorare a nenorociţilor din Basarabia?

Aşteptăm răspunsul.

Presa din Bucovina şi Basarabia

La **Cernăuţi** apar: 6 ziare zilnice jidoveşti: **Czernoviter Aligemeine Zeitung, Extrablatt, Czernovitzer Morgenblatt, Abendblatt** şi **Vorwärts.** Minoritarii creştini au două cotidiane: **Ceas** (ucrainian) şi **Deutsche Tagepost** (german).

In româneşte apare o singură gazetă zilnică: **Glasul Bucovinei** (liberal).

Săptămânale jidoveşti sunt: **Czernovitzer Bletter** (în idiş), **Die Freiheit** şi **Ostjudische Zeitung** (sionist, de 2 ori pe săptămână).

In româneşte apar două gazete săptămânale: **Cuvântul ţărănimei** (naţional-ţărănist şi **Timpul** (naţionalist independent).

La Chişinău nu apare nici-un cotidian românesc; tate cele 5 gazete zilnice sunt jidoveşti: **Bessarabscaia Poşta, Bessarabscoe Slovo, Kişnewsky Listock, Unser Zeit** (idiş) şi **Utreni Express.**

Stăm bine de tot.

„Grupul avocaţilor democraţi“

Urmând sugestiile presei din Sărindar şi subordonându-se „Kominternului“, câteva secături, doritoare de reclamă şi mai cu seamă de parale, au constituit „**Grupul avocaţilor democraţi**“, „**ca o reacţiune împotriva acţiunei proporţionaliştilor**“. In fruntea acestui grup se găsesc numai „**antifascişti**“, faimosul Paul Iliescu şi d-na Ella Negruzzi, fireşte.

„**Avocaţii democraţi**“ **au început** să-şi constituiască secţiuni în toate barourile din ţară.

Publicăm mai jos secţiunea din Hotin a „grupului“: **Leon Schor,** A. Diaconescu, **M. Felman, A. Sitnoveţer, P. Dimitiman, M. Gerţman, L. Fişman, M. Burăh, I. Gerţman,** G. Silin (?!?), M. Dăscălescu, **M. Cuninţchi** (Cohn), **M. Cherbis, N. Feona, A. Culicovschi, I. Sabelman, W. Reitman, V. Epelboim, S. Vainştein, M. Fraiberg, I. Şvarţer, I. Bronştein,** (rudă cu Troţchi), **M. Samis** şi E. Varticovschi.

Democraţi, unul şi unul...

Jidanul Gottschalk, dictatorul Belgiei

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Citim în „**L'Eclaireur Aryen**“:

Max Gottschalk este născut la Liége în 1889. Doctor în drept, s'a înscris în baroul din Liége, fiind ca avocat, colaboratorul „fratelui“ Magnette.

Consilier juridic pe lângă Comisiunea interaliată a Renaniei (1919—1921), apoi ataşat pe lângă Biroul Internaţional al Muncii din Geneva (1921—1923), **Gottschalk se stabilise la Bruxelles** în **1923,** rămânând **corespondent** al **B. I. T.**

De foarte timpuriu acest jidan intră în francmasonerie, primind „lumina“ în 1914 la loja din Liége. De atunci a „lucrat“ în mai multe loji, capitole şi aeropaguri. Pe timpul ocupaţiei a făcut parte şi din „**American Masonic Club of the Army of occupation**“ (lojă de campanie a armatei americane de Renania). Gottschalk a fost delegatul marei loji a Belgiei în „**Asociaţiunea masonică internaţiinală**“.

La locuinţa acestui jidan (Bruxelles, avenue Jeanne 2) se adună toţi oamenii politici şi se iau deciziuni privitoare la alcătuirea nouilor legi. Aci se hotărăşte **care proect va fi votat de Cameră şi care proect va rămâne închis în cartoane.**

Acest jidan a pătruns pretutindeni şi tratează dela egal la egal cu cele mai proeminente personalităţi ale ţării.

Printre acei cari participă la reuniunile jidanului **Gottschalk** notăm pe următorii: **Francqui,** jidan, conducătorul „**Societăţii Generale**“, faimoasa bancă, care are controlul asupra activităţii financiare şi economice a întregii ţări; jidanul **Van derwelde** pe adevăratul său nume Epstein), preşedintele Internaţionalei II-a, şeful partidului socialist şi vice preşedinte al consiliului de miniştri; **Henry de Man,** teoretician socialist şi ministrul lucrărilor publice; **Devéze,** leader liberal, mare duşman al Germaniei şi ministru l apărării naţionale, prin graţia templului; **Jules Destré,** şef socialist, care a propăvăduit războiul preventiv, atunci când Hitler a venit la putere; **Charles Magnette,** fost preşedinte al Senatului şi fost mare maestru prea catolicul domn van Zeeland, prm minstru şi în fine o sumă de personagii a căror importanţă este mai mică.

Dintre aceştia notăm pe un oarecare **R. Dupierieux,** care face naveta între Bruxelles şi Moscova, unde de altfel se duce foarte des chiar Gottschalk în persoană.

Şi astfel... 8 milioane de belgieni sunt conduşi de 4500 francmasoni, slugile plecate a câtorva jidani magnaţi ai finanţei.

Numai în Belgia o fi aşa?

——ooo×ooo——

Concediile soldaţilor jidani

Rabinul **Iacob Margulies** a intervenit pe lângă autorităţile militare din Galaţi, cerând să se acorde soldaţilor jidani din această garnizoană concedii de „**Pesah**“. Cererea a fost admisă şi toţi jidanii au primit concedii.

Ne întrebăm însă dacă la sărbătorile creştine, soldaţii creştini pleacă cu toţii acasă? Nu! Şi nici nu se poate acest lucru. Atunci pentru ce se dă drumul jidanilor?

„Renaşterea naţională“ în judeţul Dâmboviţa

Din dările de seamă asupra întrunirilor partidului naţional-creştin din judeţul Dâmboviţa, nu lipseşte niciodată „**cuvântarea**“ unui domn avocat din Pucioasa, C. Melicescu.

Acest domn, care este intitulat şeful sectorului de Nord, a poposit prin toate partidele şi-acum la bătrâneţe s'a hotărît să se facă şi „**fascist**“. Plimbările politice ale d-lui Melicescu ne interesează însă mai puţin decât funcţiunea de şef al contenciosului la societatea jidovească „**Lomaş**“ din Moroeni, unde d-sa continuă să primească bani grei adunaţi din necazul bieţilor ţărani exploataţi în mod ticălos.

Vedem însă că d-l Melicescu are totuşi puţină cuviinţă întrucât d-sa vorbeşte întotdeauna „**de pericolul comunist şi de ordinea care trebueşte introdusă în ţară**“.

Despre jidani şi mai ales despre jidanii, care distrug pădurile României, d-l Melicescu nu suflă niciun cuvânt.

Există probabil un aranjament între d-sa şi jidanul **Schieber,** directorul general al societăţii „**Lomaş**“.

Conducerea partidului naţional-creştin are cuvântul.

STAN DIN PIETROŞIŢA

——ooo×ooo——

BIRO-BIGIAN

Guvernul sovietic a dat 77 milioane ruble sau 15.400.000 dolari pentru constituirea statului jidovesc Biro-Bigian, **la graniţa dintre Man**ciuria şi Siberia. In acest stat vor fi colonizate 2246 familii şi 2.000 celibatari.

Raportând sumele de bani la numărul emigranţilor jidani, care pleacă în Biro-Bigian, ajungem la **concluzia** că de fiecare om guvernul sovietic a dat 2.000 dolari. A**ceasta în timp ce poporul rus trăeşte în cea mai neagră mizerie.**

Răspândeşte „Svastica de Foc“. Câştigă-ne abonaţi.

Lupta naţionalistă în Franţa

Intr'o adunare foarte populată, care a avut loc la „**Club du Faubourg**“ din Paris, a luat cuvântul **Serpeille de Gobineau,** nepotul cunoscutului teoretician rasist, contele Gobineau. Această întrunire, la care au participat, mai cu seamă foşti luptători şi mutilaţi ai războiului, s'a terminat mulţimea strigând, ca un singur om: „**Jos cu Internaţionala**“! „**Jos jidanii!**“

Tot aşa de semnificativ este şi faptul că renumita organizaţie naţionalistă franceză a „Crucilor de Foc“ a început să-şi „purifice“ cadrele. Până acum, Colonelul de la Rocque, conducătorul „Crucilor de Foc“ nu luase încă poziţie împotriva jidanilor.

Zilele acestea a fost însă exclus din organizaţie: multimilionarul **Ernest Mercier,** a cărui mamă este fica marelui rabin din Constantine (Algeria), el însuşi fiind ginerele lui **Mathieu Dreyfus.** Odată cu Mercier a fost exclus şi un locotenent al acestuia, jidanul Marx.

Semne bune.

———oooo×oooo———

Se caută un Moise

Rabinul Leon Stitskin caută un Moise, care să ia conducerea jidanilor ce pleacă din Germania.

„A fost un Moise, acum 3500 „ani, care a scos pe jidani din E„gipt..... şi a mai fost un Moise, „care a dus poporul israelit sub „alt jug.

„Astăzi jidanul din Germania se „roagă, cu braţele ridicate spre „cer, implorând pe Iehovah să-i „trimeată un nou Moise, care să-i „poarte din nou paşii, scoţându-l „din Germania „nazistă“.

Să dea Dumnezeu să-l găsească: **şi cei din Germania şi cei de la noi, toţi, de pretutindeni.**

Impotriva comunismului

REGIMUL SOVIETIC: DICTATURA POLIŢIENEASCĂ

Ultimul număr al revistei franceze **„Je Suis Partout"** este consacrat, în întregime, Rusiei Sovietice. Cea mai interesantă pagină este aceia privitoare la **„Dictatura poliţiei"**.

Intr'adevăr, bolşevicii pot avea satisfacţia că, în această privinţă, realizarea lor a întrecut toate speranţele. Au creiat o poliţie, cum n'a mai fost niciuna pe lume, dela „sfânta" Inchiziţie şi Cluburile iacobine, care, şi acestea, **au fost intrecute.** Cât priveşte **„Intelligence Service"** şi **„Gestapo"**, aceste alcătuiri, par simple cluburi de amatori pe lângă poliţia sovietică.

Rezumăm câteva pasagii edificatoare din interesantul articol, apărut în marea revistă franceză.

PRINCIPII

Pe vremea liberalismului perimat se spunea că este mai bine să scape zece vinovaţi decât să fie condamnat un singur nevinovat. Mai sunt multe ţări, care se conduc după acest principiu. Ele sunt supuse însă **„barbariei capitaliste"**. Bolşevicii sunt prea civilizaţi pentruca justiţia lor „de clasă" să fie călăuzită de asemenea principii învechite. Stalin şi locotenenţii lui, preferă să împuşte o mie de inocenţi, decât să scape un singur **„eretic"**.

Statul sovietic (sau **„Knuto-Sovietic"**, cum spune leninistul Suvarin — noi spunem **„Iudeo-Sovietic"**) este înainte de toate un stat poliţist.

Poliţia politică bolşevică, creiată în împrejurări excepţionale, după revoluţia din Octombrie, pentru ocrotirea regimului, a devenit **astăzi o instituţie mai puternică decât regimul.** Atribuţiunile acestei instituţii au crescut şi astăzi cu toate că pericolul **„contra revoluţionar"** a dispărut, poliţia n'a renunţat la nici o parcelă din prerogativele ei.

Poliţia pătrunde pretutindeni. Ea controlează toate fibrele administraţiei, toate ramurile economiei naţionale şi toate manifestările de gândire.

CUM S'A NASCUT CEKA?

Este drept că **în 1917**, când au luat puterea, bolşevicii aveau oroare de poliţie.

La Petrograd, unde trona guvernul provizoriu, a cărui autoritate nu se întindea dincolo de mahalalele oraşului, situaţia era critică: pâinea — atunci când se găsia — **aparţinea numai acelora care aveau un revolver şi care nu** ezitau să se servească de el... In oraşul, căzut pe mâna anarhiei şi a hoadelor de dezertori, nu erau decât jafuri, devastări şi atacuri la drumul mare.

Intr'o zi i se fură chiar blana lui Trotchi. Era prea de tot!...

Lozinca bolşevică **„Furaţi ceeace vi s'a furat"** se întorcea împotriva propovăduitorilor ei.

Furtul trebuia organizat... Şi atunci s'a creiat poliţia...

Tot Lenin a făcut-o şi pe asta. N'a fost uşor, căci nici un bolşevic ortodox nu voia să se facă **„sticlete"**. S'a găsit însă repede formula: noua poliţie, **„Ceka"**, a fost botezată **„Comisiunea extraordinară** pentru **combaterea contra-revoluţiei, sabotajului şi lipsei** de ocupaţiune".

INCEPUTURILE

In urma acestui decret **„Comisiunea"** nu dispunea decât de un singur automobil, de un singur spion, un anume **Okker.** Acesta îşi petrecea toată vreme, discutând cu şeful (**Felix Djerjinski**) şi căutând a afla dacă **„funcţiunea de spion cadrează cu demnitatea revoluţionară"**.

Acestea erau timpurile patriarhale ale cekei.

Nimeni nu îndrăzneşte să introducă pedeapsa cu moartea, a **cărei suprimare a fost făgăduită, în mod solemn, de către bolşevici.**

„Idealiştii", pe atunci erau şi de aceia, cer dărâmarea tuturor puşcăriilor Deţinuţii, cu care nimeni nu ştia ce să facă, evadează în masă... Dar asta nu ţinu mult.

Câteva atentate antibolşevice, deslănţuiră furia revoluţionarilor victorioşi. Violenţele începură, din ce în ce mai îngrozitoare, cum nici o ţară nu văzuse încă. Teroarea fu instaurată.

Teroarea bolşevică, la început, se ruşina singură de sinistrul ei rol: **niciodată nu s'a exercitat la lumina zilei.** Işi îndeplinea misiunea din umbră prin mâna unor executori obscuri: **foşti condamnaţi de drept comun, letoni răzbunători şi chinezi cunoscători ai tor turilor rafinate.**

In această privinţă **G. Walter**, autorul **„Istoriei Rusiei comuniste"** spune următoarele:

„In teroarea iacobină este totuşi o îngrozitoare grandoare: „ghilotina funcţionând în mod obişnuit, public, gestul lui Samson, „arătând poporului capul ghilotinat al regelui Ludovic XVI-lea... „Dar în asasinatul ţarului Nicolae „II-lea, soţiei sale, a fiului şi a „celor patru fice, nu este altceva „decât ignominie...

„La noi o cruzime rece, premeditată, teatrală, legală dacă vreţi, „a unor oameni de acţiune; acolo: „cruzime grăbită, fricoasă a unor „rataţi incapabili, care pun nişte „bandiţi să facă o treabă de care „le este ruşine.

BILANTUL MASACRELOR

Dela 1917 până la 1923, în timpul teroarei propriu zise, cekiştii au executat, după propria mărturisire a bolşevicilor:

25 episcopi.
1.215 preoţi.
6.575 profesori.
8.800 medici.
54.850 ofiţeri.
260.000 soldaţi.
10.500 agenţi de poliţie.
48.000 jandarmi
19.850 funcţionari
344.250 intelectuali.
815.000 ţărani.
192.000 muncitori.

In total 1.800.000 bărbaţi şi femei, care, în imensa lor majoritate, nu se făcuseră vinovaţi de nici un act „contra-revoluţionar".

Iată aplicarea, în mare a cunoscutului principiu bolşevic:

„Mai bine să ucizi o mie de nevinovaţi, decât să laşi să scape „un singur eretic".

In 1923 când Ceka a fost transformată în G. P. U. planul de „epuraţiune" fusese îndeplinit 100%. Toţi **„foştii"**, care nu putuseră să fugă sau nu trădaseră (cum a făcut Tukacevschi, de pildă), au fost ucişi...

Normal ar fi fost ca, începând dela această dată, prin exterminarea tuturor inamicilor „de clasă", poliţia să poată răsufla... cekiştii **însă prinseseră gustul meseriei** şi faptul că numai aveau nici un preot şi nici un inginer ca să le pună ţeava revolverului la tâmplă, nu-i descuraja: **nu voiau să şomeze.**

„Nu este absolut necesar să u„cizi pe toată lumea. Ceeace inte„resează este ca, fiecare rus, să „trăiască cu gândul, că poate fi „împuşcat în orice zi. G. P. U.-ul „a reuşit să „popularizeze" aceas„tă idee şi astăzi toţi cetăţenii so„vietici cred în ea".

(Essad Bey: **„Histoire du Guépéou"** editura Payot).

„Victimele opresiunei ţariste", conspiratorii de totdeauna s'au deprins repede cu noua lor meserie. După cum un ofiţer eşit din rând dela trupă, este mult mai sever cu soldaţii decât unul care a făcut şcoala de Război, tot aşa şi **agenţii G. P. U.-ului au fost neînduratori faţă de foştii lor tovarăşi: ANARHIŞTII, SOCIALIŞTII-REVOLUŢIONARII şi MENCEVICII.**

Ocnele bolşevice astăzi sunt ticsite cu „aliaţii" de altă dată, cu acei care constituiau înainte de răz boi **„frontul popular"** rusesc. **D. Dem. Dobrescu** şi ceilalţi care se joacă de-a „frontul popular" ar fi bine să mediteze puţin asupra acestei chestiuni.

Singurul drept pe care l'a dat revoluţia, multor marxişti, a fost acela de a se întoarce la închisoare...

Agenţii G. P. U.-ului cunosc toate trucurile adversarilor, căci ei singuri le-au practicat. La interogator, este inutilă orice tăgadă, iar din Siberia nicio evadare nu este posibilă.

Pentru a smulge „declaraţiuni spontane" unui culpabil prezumat, pentru a încuraja delaţiunile, pentru a fabrica un complot şi pentru a face să dispară un adversar supărător, nicio poliţie din lume nu poate să rivalizeze cu cea instalată la Lubianka. Reţeaua informatorilor acestei poliţii se întinde pe întregul cuprins al Rusiei. Ea se ramifică până în cele mai mici întreprinderi şi nu scuteşte de supraveghere nici pe comisarii poporului, nici pe mareşali şi nici pe ambasadori.

G. P. U.-UL ESTE O INTREPRINDERE COMERCIALĂ

Organizaţia G. P. U. nu este numai o poliţie politică, ci şi o admirabilă afacere „sistem american".

Atotputernicul G. P. U. nu grevează bugetul Statului cu nimic şi nu cele 2 miliarde, prevăzute pentru Comisariatul Internelor, ar putea să acopere cheltuelile acestei poliţii. Dealtfel aceste 2 miliarde au altă destinaţie.

G. P. U.-ul este independent şi-şi procură banii necesari numai din **EXPLOATAREA PRIZONIERILOR, DIN MUNCA LOR FORŢATĂ ŞI DIN COMERŢUL DE SCLAVI.**

In primul rând cheltuelile de întreţinere ale G. P. U.-ului sunt relativ reduse. Efectivele prevăzute nu sunt tocmai mari: 20.000 funcţionari, 30.000 spioni şi 60.000 soldaţi şi călăi. Pentru o ţară cu 170.000.000 locuitori, aceste efective nu sunt excesive.

Dar în afara acestor cadre oficiale ale poliţiei, în Rusia, mai **sunt milioane de spioni benevoli.** Aceştia sunt de 2 feluri. In primul rând membrii partidului, care consideră drept o datorie cetăţenească să-şi denunţe tovarăşii „defetişti". Şi în privinţa aceasta, presa sovietică este plină de isprăvile acestor **„brute cinstite"**, care nu pot fi oprite în opera lor de nici o legătură de familie, de nici un scrupul de prietenie sau umanitate. Copilul îşi denunţă mama, femeia bărbatul, subşeful de birou şeful şi contramaistrul pe muncitorul de rând.

Tipul ideal, eroul, citat ca exemplu în toate manualele Sovietice nu este nici Bayard, nici Bernard Palissy, nici Sf. Vincent de Paul, nici gornistul lui Déroulède, nici Charles Lindberg, CI CEKISTUL YACOVLEV, ŞEFUL POLIŢIEI DIN ODESA, CARE ŞI-A ARESTAT TATAL, IMPUŞCANDU-L CU MANA SA PROPRIE, PENTRU A DOVEDI PURITATEA ORTODOXIEI SALE LENINISTE.

In afară de aceşti delatori benevoli şi dezinteresaţi, G. P. U.-ul mai dispune şi de delatori terorizaţi. Aceştia sunt recrutaţi din foştii deţinuţi.

In loc să fie executaţi, acestora li se redă libertatea, după ce făgăduiesc că vor fi informatorii G. P. U.-ului. Spionajul este pentru aceşti oameni o chestiune de viaţă şi de moarte şi chiar dacă la uzina sau colhozul respectiv, nu se întâmplă nimic, **EI SUNT NEVOIŢI SA DESCOPERE ŞI SA DENUNŢE PE SABOTORI, PE TRADATORI, PE CONTRAREVOLUŢIONARI, PE ERETICII DE „DREAPTA" DE „STANGA".**

Datorită acestor denunţuri se înregistrează un număr catastrofal de „erori judiciare".

COMERŢUL DE SCLAVI

G. P. U.-ul nu se mulţumeşte numai cu atât. Ii trebuesc comploturi, puşcăriile trebue să-i fie pline mereu. Dacă n'ar mai avea „inamici" de distrus, poliţia aceasta sovietică şi-ar pierde raţiunea de a exista şi dacă n'ar mai avea deţinuţi, **n'ar mai putea executa lucrările pentru care i se varsă sume atât de importante.** Cea mai mare parte a „realizărilor" Sovietice, admirate de atâţia burghezi neghiobi, **au fost executate de oamenii din puşcării, SUB AMENINŢAREA MITRALIERELOR ŞI PUŞTILOR.**

Tăierea canalului care leagă Marea Albă cu lacul Onega s'a făcut în condiţiuni, care ne amintesc de felul cum au fost ridicate piramidele Egiptului.

Capitolul acesta necesită o expunere mai amănunţită. O vom face în numărul nostru viitor.

Iudeo-bolşevism

La Varşovia, poliţia poloneză a descoperit o nouă grupare comunistă.

Acei cari au descoperit acest cuib bolşevic, care îşi recruta membri numai din rândurile tineretului universitar, au fost foarte surprinşi constatând că în fruntea organizaţiei era o femee, studenta Rebeka Elbaum. Făcându-se însă cercetări printre membrii familiei Elbaum şi arătându-se fotografia arestatei, aceştia n'au recunoscut-o.

Rebeka Elbaum era în realitate Paula Speizer, care suferise o condamnare de 5 ani pentru aceiaşi îndeletnicire.

Şi această ştire ne arată că acei care propagă bolşevismul sunt peste tot locul jidani.

Demn de relevat este şi faptul că marxiştii caută acum să câştige studenţimea, constituind celule universitare.

La noi, banul a jucat un rol important şi lui i se datoreşte că avem astăzi „Blocul democrat al studentimei".

Invăţământul în Rusia Sovietică

Elevii şcoalei secundare din Luskov (Uniunea Sovietică) au trimes următoarea scrisoare colectivă, pe care ziarul bolşevic „Carelia roşie" o publică în N-rul din 9 Februarie 1936:

„Cu toată iarna aspră, şcoala noastră nu este încălzită. N'avem lemne şi clasele rămân cu zilele neîncălzite. Ingheţăm şi nu putem lucra. Cu internatul se întâmplă acelaş lucru. In afară de aceasta, dormitoarele sunt murdare. Adesea apa ne lipseşte şi suntem nevoiţi să ne spălăm cu zăpadă. Cât priveşte mâncarea: nu există nici o organizare. In grajduri avem 8 vaci, dar aceste rămân nemâncate mai multe zile de-arândul. Vacile sunt adevărate schelete şi n'au lapte de loc.

„Starea cailor este şi mai gravă, astfel că aceştia nu mai sunt în stare să transporte alimentele de la gara situată la distanţă de 4 km. de şcoala noastră.

„Şi datorită acestui fapt ni se întâmplă să rămânem mai multe zile fără hrană caldă".

Iată cum se prezintă un colţ din „raiul", pe care ni-l cântă comuniştii noştri profesionişti şi o seamă de intelectuali imbecili, angajaţi cu luna şi cu ziua la tarapanaua de otravă a jupânilor din Sărindar.

Realizări sovietice

In 1913 s'au cultivat în Rusia Sovietică 700.000 hectare cu sfeclă. In acelaş an producţia a fost de 11.850.000 tone.

In 1934, suprafaţa cultivată a fost de 1.260.000 hectare, **dar producţia numai de 11.500.000 tone.**

Astfel deşi suprafaţa cultivată s'a dublat, **producţiunea a scăzut dela 16,8 la hectare la 9,6.**

Să fie acesta un prim rezultat al stakanovismului?

Cât priveşte vitele, numărul lor s'a redus într'o proporţie înspăimântătoare.

Astfel numărul boilor a scăzut cu 36 la sută, **al cailor cu 52 la sută, iar al oilor cu 61 la sută.**

Comisarul poporului pentru agricultură nu se poate felicita.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Francmasoneria demascată

Cinci întrebări edificatoare

1) Cine stipendiază ziarul de camuflaj sovietic „Credința", cu un tiraj zilnic de 75.000 exemplare și cu o pierdere la fiecare foae de 0,35 lei?? Ce proveniență au banii miraculoși cari regulat, astupă săptămânal Sâmbăta toate golurile gazetei, numai și numai pentru ca imunda foaie să reverse în torente murdare balele „produselor ultra democratice"??

2) Care este morala naționalistă vaidistă, care se degajează din faptul că la congresele regionale ale partidului, cum de ex. se prezintă și apelul făcut în vederea congresului dela 3 Mai la Iași, — organizatorii invită și cheamă în numele „centrului" să colaboreze și jidanii? Ce farse odioase stau ascunse în jurul d-lui Vaida, căruia i se ascunde adevărul într'atâta încât e mințit de anumite „lighioane" cel puțin odată pe săptămână??

3) Care e concluzia politică pe care ne-o poate furniza „sfera de influență" a partidului național-creștin, în urma celor patru banchete ce-au avut loc toate în aceeași seară a zilei de Vineri (!) 3 Aprilie: una a „maestrului" Georgel Cuza; al doilea prezidat de bivolașul Robu, zimbrul deșteptăciunii și taurul înfocat al Bucovinei; al treilea prezidat de I. Dobre; iar al patrulea „ținut secret", fiindcă „șeful" era supărat și cu migrenă amară??

4) Cunoaște poetul Octavian Goga senzul și proveniența ofertelor materiale făcute în ultimile luni de „domni bine" anumitor șefi ai partidului dintre cari unii știu că au refuzat net oferta, pe când alții — a căror cârdășie vădită cu jidanii, i-ar putea furniza într'un viitor apropiat teribile încurcături?? Iar d-l Vaida, cunoaște măcar PROVENIENȚA sumelor fabuloase oferite fără sgomot unor oameni cari spre onoarea lor au refuzat târgul?

5) Autoritățile române și Siguranța Statului n'au cunoștință încă de fondurile misterioase, parfumate și discrete, cari circulă acum în România, spre a concrupe și a cumpăra o propagandă care până mai eri se numia comunistă, dar de curând se numește „Front popular", „democrație totală", izbutind să pătrundă până și în sfera partidelor așa zise de dreapta??

——oooxXxooo——

Un plebiscit interesant

Ziarul francez **„L'Indépendant des Pyrénées-Orientales"**, care apare la Perpignian a organizat, printre cititorii săi, un referendum. Este știut că această gazetă nu face politica niciunui partid și că are prinurmare cititori, care aparțin tuturor organizațiilor politice.

Ziarul a pus următoarele întrebări: 1) **„Sunteți partizan al continuării sancțiunilor împotriva Italiei? 2) „Sunteți partizan al unei înțelegeri cu Germania?** 3) Vreți să continuăm prietenia cu Anglia?

Redacția a primit 7.344 răspunsuri. La prima întrebare 6.538 CITITORI AU RASPUNS: NU. La întrebarea a doua 5.560 AU RASPUNS: DA, iar la ultima 4.428 NU.

Prinurmare: **împotriva sancțiunilor și pentru înțelegerea cu Germania.**

Iată ce vrea adevărata Franță.

Ce a ajuns fostul sediu al L. A. N. C. din București

In 1934, organizația din Capitală a Ligii Apărării Naționale Creștine închiriase un frumos local în strada Știrbey-Vodă. Acolo s'au ținut numeroase și populate ședințe. Chiria se plătia numai din cotizațiile membrilor din București, cu toate că deputații L. A. N. C. își țineau acolo „sfaturile".

La fuziunea Ligii cu național-agrarii, sediul din Știrbey-Vodă a devenit centrul de rezistență al **„rebelilor"**, iar cei care aveau pasiunea puterii precum și agenții provocatori (cum a fost un oarecare **Tămârș Petre**, implicat și în procesul turburărilor de la Grivița), au fost alungați, **rămânând numai noi stăpâni pe sediul plătit de noi.**

„Prietenii" ne-au lucrat și ne-am văzut evacuați din casa din str. Știrbey **Vodă. Prea mult** rău nu ne-a părut... Ne croiam doar un drum nou.... și în 48 ore eram instalați, mai la periferie este drept, dar departe de strigoi.

Zilele acestea casa din Știrbei-Vodă a fost însă vândută lojei naționale. **Actele de vânzare au fost autentificate de către avocatul Stravolca, grad 32.**

Astfel în sala unde străjuia icoana sfântului Gheorghe, biruitorul balaurului, vor fi așezate acum coloanele templului lui Solomon. In loc de cruce și svastică, **mistrie** și ciocan.

Iată o realizare efectivă a faimoasei fuziuni.

STILET

————ooooxoooo————

D. Goga a fost invitat la Aristide Blank?

Mai multe ziare din Capitală au publicat informația că d-l Octavian Goga, președintele partidului național-creștin, a fost Joi, 2 Aprilie a. c., invitatul bancherului falit Aristide Blank.

Au trecut 4 zile dela publicarea acestei știri și n'am văzut vre-o desmințire, în nici o gazetă.

Refuzăm totuși, să credem că acest fapt este adevărat. Dacă „vizita" se confirmă, atunci toată acțiunea d-lui Goga nu-i decât cea mai sinistră farsă.

Nu există „clase sociale". Alcătuim cu toții o singură comunitate: Nația.

Șorțul masonic

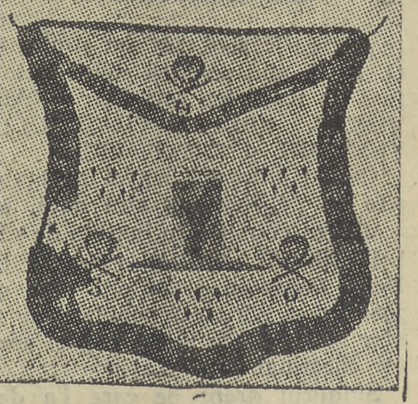

(clișeu „Iudenkenner")

Acest șorț, pe care francmasonii și-l prind pe burtă, datează din timpul revoluției frameze. Desemnul de pe șorț este o nouă dovadă a rolului pe care l-a avut iudeofrancmasoneria în uciderea regelui Ludovic XVI-lea.

Turnul din mijloc este acel al închisorii Temple, unde a fost încarcerat Ludovic înainte de a fi ghilotinat. Cele trei capete de mort alcătuiesc un triunghiu, iar picăturile de sânge (câte cinci în fiecare loc) formează și ele un triunghiu. Triunghiurile se întretaie, alcătuind Steaua Jidovească în șase colțuri, Moigen David, în mijlocul căreia se află închisoarea regelui.

„Și nu pot fi acuzați de militarism acei cari propovăduiesc și practică buna organizare a națiunii. In circumstanțele de azi, antimilitariștii sunt în realitate antinaționaliști".

(Gen. I. ANTONESCU)

Tot șabăs-goimii

In ziua de 22 Martie, avocatul Const. Dobrescu din **Galați a conferențiat la cercul „Max Nordau", cerc „cultural" afiliat lojei jidovești B'nai B'rith. Prezentarea conferențiarului a făcut-o avocatul Donat Ornștein, șeful lojei.**

Dobrescu face parte din „asociația avocaților democrați" Il vom ține minte...

Răspundeți imediat la Chestionar și înapoiați centrului formulare primite.

Preotul Mihălcescu în recidivă

Știind că suntem în posesiunea unor documente cât se poate de compromițătoare pentru S. Sa, preotul Mihălcescu, fruntaș al partidului național-creștin din Capitală, ne-a trimes un „ambasador", care ne-a rugat să nu publicăm nimic, întrucât **„părintele Mihălcescu nu mai este francmason.** N'am crezut, după cum nu putem crede pe nimeni, care ne spune: **„nu mai sunt francmason; am plecat"**, dar nu am mai publicat nimic, pentru a nu fi acuzați că atacăm **„un partid naționalist".**

Iată însă că buletinul societății **„Cenușa", No. 1,** publică un articol al aceluiaș preot Mihălcescu. După apologia francmasoneriei, făcută în revista **„Biserica Ortodoxă"**, Mihălcescu, face acum apologia **„cremațiunei"**, spunând că **„nu este scris nici în Vechiul și nici în Noul Testament că arderea cadavrelor este oprită".**

Ești sau nu ești francmason părinte?

GH. ZAMAN

Alegerile din Franța și „Marele Orient"

La sfârșitul lunei Aprilie poporul francez va fi chemat să-și aleagă o nouă Cameră. In împrejurările actuale aceste alegeri sunt extrem de importante și putem spune că de rezultatul lor depinde pacea Europei. Francmasoneria, doritoare de gâlceavă, dă o luptă disperată pentruca **„frații"** să pătrundă în număr cât mai mare în Adunarea națională.

Lupta se desfășoară conform hotărîrilor **„Conventului Marelui Orient":**

„Ce trebue să facă republicanii în ajunul alegerilor? Cuvântul de ordine pornește dela „Marele Orient"... Acest cuvânt de ordine trebue ascultat pentru ca francmasonii să poată alcătui o forță și o garanție pentru biruințe viitoare".

Urmând acest plan, cu puțin timp înainte de alegeri guvernul Laval, potrivnic **„sancțiunilor"** a fost răsturnat și înlocuit cu unul, a cărui listă a fost alcătuită în strada Cadet, la sediul **„Marelui Orient"**.

Proporția masonilor în actualul cabinet francez este uluitoare.

D-l **Albert Sarraut**, președintele consiliului și ministru de interne, este membru de onoare al lojei **„La Fraternité Tonkinoise"** (Frăția tonchineză).

Yvon Delbos: ministrul justiției este membru al **„Ligii Drepturilor Omului"** (și asta-i tot lojă).

P. E. Flandin, ministrul de externe, este inițiat în lojile scoțiene.

Marcel Déat, ministrul aerului, membru de onoare al **„Ligii Drepturilor Omului"** și conferențiar în mai multe loji.

Georges Mandel, ministrul poștelor, pe **adevăratul său nume Ieroboam Rothschild**, este jidan și grad mare la B'nai B'rith.

Marcel Regnier, ministrul finanțelor, este membru al lojei **„L'Equerre"** din Moulins.

Francois Pietri, ministrul marinei, a votat în Decembrie 1935 împotriva desființării francmasoneriei.

Henry Guernut: ministrul educației naționale, fost secretar general al **„Ligii Drepturilor Omului"** (recte drepturile jidanului) este și membru al lojei **„Etoile Occidentale"**.

Georges Bonnet, ministrul finanțelor, este membru al lojei **„L'Internationale"**.

L. O. Frossard, ministrul muncei, este și el membru al lojei **„L'Internationale"**.

Louis Nicolle, ministrul sănătăței, nu este francmason. Dar mare magnat al finanței și în această calitate introdus în guvern de către jidanul francmason **Jacques Ebstein.**

Jacques Stern, ministrul coloniilor, este jidan.

Camille Chautemps, ministrul lucrărilor publice, a obținut gradul 33 încă din 1913 iar acum conduce loja **„La Republique"**.

Paul Thellier, ministrul agriculturei, a fost clerical și a trecut de curând în tabăra „sectei spurcate".

Paul Boncour, ministru de stat și delegat la Societatea Națiunilor este conferențiar al lojilor și membru de onoare al **„Ligi Drepturilor Omului"** din care făcea partea și Constantinescu-Iași.

Jean Zay, subsecretar de stat la președinție, este membru al lojei **„L'Indépendence"** din Orleans.

Acest **Jean Zay** într'un discurs a spus că-i este scârbă de tricolor, căruia nu i-ar da decât o singură întrebuințare: să se șteargă... undeva cu el...

Este de mirare că din acest cabinet nu face parte și **„fratele"** general **Denain**, jidan 100%. A fost însă recompensat, căci succesorul său, Marcel Déat, l'a numit **„inspector al forțelor aeriene din colonii"** și membru în consiliul apărării naționale.

Acest minister trebue să prezideze operațiunile de votare și să aleagă deputați care **„să fie în subordinea și veșnic obligați ordinului, a cărui directive trebue să le urmeze întocmai"** (Conventul Marelui Orient, pag. 365).

Impotriva urzelilor francmasonilor din str. Cadet, naționaliștii francezi au început o luptă înverșunată.

Constituirea unui **„front național"**, opus **„frontului popular"** și **„frontului iudeo-mason"** devine din ce în ce mai necesară.

Dacă acest front se va realiza, este foarte probabil ca francmasoneria să fie înfrântă și prin aceasta Europa să fie scutită de un războiu, oribil și inutil.

ION ROȘIORU

Lista cavalerilor de Rosa - Cruce

In primul nostru număr am anunțat că vom publica lista tuturor cavalerilor de rosa-cruce din București, **„cavaleri" al căror costum l-am reprodus în gazetă.**

Intrucât Loja Națională din str. Câmpineanu va ridica la acest rang un număr însemnat de indivizi, chiar în Joia Mare, ca și anul trecut de altfel, amânăm publicarea acestei liste.

Nu vrem să „nedreptățim" pe nimeni și nici să facem ce a făcut o revistă săptămânală „naționalistă", care a publicat o listă de francmasoni dela loja din Câmpineanu. Listă lungă, dar din care lipseau tocmai câteva, nume deosebit de interesante. Se prea poate ca redacția acelei reviste să fi fost obligată la acest lucru prin faptul că unii dintre francmasonii „lipsă la apel" se înrudesc deaproape cu patronul tipografiei, care o editează.

Este, domnilor „uriași"?...

——ooooxooooo——

CE AU CAUTAT, AU GASIT

Ofițerii albi, care și-au oferit serviciile Negusului, din umanitate firește, au încercat o cruntă dezamăgire.

Șefii indigeni îi urăsc de moarte.

Astfel colonelul Reul, atașat pe lângă persoana împăratului, a fost „salutat la Dessie, cu câteva salve trase nu în onoarea, ci chiar asupra sa.

Cu toate că purta o uniformă strălucitoare și eghileți aurii, suedezul a fost nevoit să se culce la pământ, în praful șoselii, pentru a nu fi ucis de „bieții abisinieni".

„Leul lui Iuda" nu știe ce este recunoștința.

Central University Library Cluj

Tipografia APOLLO, Soc. Anonimă, Str. Câmpineanu Nr. 40. Telef. 4-23-20. — București.